

**DŽEK
SLEJD**

**BROJ
104**

**CENA
500 DINARA**
**EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ**

ŠEJN

**ŠEJN I PAKLENI
DEZERTERI**

8 600125 013835

★ **SEJN** ★

BROJ 104

DŽEK SLEJD

ŠEJN I PAKLENI DEZERTERI

NIŠRO FORUM-OUR MARKETPRINT

**EDICIJA VESTERN ROMANA
SEJN
Broj 104**

Glavni i odgovorni urednik
Slavko DRAGINČIĆ

Urednik
Zorka CIRIĆ

Naslov originala
Jack Slade
SHAYN AND THE HELL DESERTERS

Recenzija
Zoran VELIKIĆ

Prevod i adaptacija
Zoran VELIKIĆ

Lektor
Olivera ŠIJAČKI

Tehnički urednik
Franja VARGA

Naslovna strana
Ferenc BARAT

Korektori
Vilma BEKER-GACEŠA
Marija BURANJI

Štampa 5. I 1983.
Tržište 16. I 1983

Izdaje i štampa NIŠRO FORUM — OOUR MARKETPRINT, Novi Sad, Vojvode Mišića br. 1. Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ; Urednik: Zorka CIRIĆ. Naslov originala: Jack Slade — SHAYN AND THE HELL DESERTERS. Copyright: 1976. by Towe Publications INC, prema ugovoru sa GPA iz Minhena.

Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove knjige u celini, ili delimično, ili na bilo koji drugi način.

Oslobodeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, broj 413-12/79. od 28. II. 1979. godine.

Aleks Purman je podigao glavu kada je u hodniku stražare začuo bat teških vojničkih čizama. Bezuspešno je nastojao da ovlasti sasušene usne dok su ga od peska zaprijane oči još uvek strahovito pekale.

Do njegovih ušiju dopirali su glasovi uvek nadmenih oficira koje je mrzeo kao ništa drugo na ovom svetu. Pri pomisli da su ga gonili poput divlje zveri Aleks Purman je počeo da drhti od besa dok ga je sve više obuzimao osećaj mržnje prema tim ustogljenim „bogovima“ u plavom.

Koraci su se zaustavili ispred masivnih drvenih vrata njegove ćelije po čijem podu je bila razasuta vlažna slama. Začuo je nečiji pomalo kreštav glas koji je naređivao: — Otvoril!

Odmah zatim zazveckao je ogroman svežanj ključeva i teška vrata su se otvorila. Zaslepljen svetlošću koja je dopirala iz hodnika, Aleks Purman je instinktivno skupio oči. Video je trojicu vojnika koji su gurali nekog visokog plećatog čoveka prema ulazu u ćeliju. Ruke su mu bile okovane debelim lancima. Čovek je na sebi imao oficirsku uniformu na kojoj su sa ramena bili otrgnuti činovi.

Kada su ga vojnici snažno gurnuli kroz vrata ćelije svezani degradirani oficir se ljutito okrenuo i zamahnuo obema okovanim pesnicama, koje su samo za malo promašile najbližeg od trojice vojnika i koji je prestravljeno odskočio u stranu dok su ostala dvojica hitro zalupili i zaključali vrata za njim.

— Mnogo ste nestrpljivi, kapetane Šejne! — procedio je iza zatvorenih vrata oficir koji je zajedno sa onom trojicom dopremio zatvorenika. — Bez brige. Sutra vas vodimo za tvrđavu Randal gde ćemo vas i obesiti!

II

Poluotvorenih očiju Aleks Purman je netremice sumnjičavo zurio u novopridošlog zatvorenika, sada degradiranog kapetana konjice Sjedinjenih Država. Pitao se zašto su ga strpali baš u njegovu ćeliju kada je u stražari tvrđave „Abraham Linkoln“ bilo još mnogo drugih koje su zacelo zvrjlile prazne.

Mislio je na pismo koje je pre dve nedelje dobio od Blejka Mek Dovela. Pukovniku je bio potreban baš on, Aleks Purman, tako da ni časa nije oklevao da mu se pridruži. Iskori-

stio je prvu priliku za bekstvo, no ovi ovde su poslali poturu za njim koja ga je pronašla kod Grindston Buta tako da Mek Dovel sada uzalud očekuje njegov dolazak.

Zatvorenik se spustio na pod, oslonivši se o zid ispod malog prozora na kome su se nalazile debele gvozdene rešetke. Ponašao se kao da Purman za njega uopšte ne postoji. Svetloplave pantalone sa širokom zlatnožutom trakom duž nogavica bile su zaprljane i na nekoliko mesta pocepane, dok je umesto čizama nosio duboke mokasine u koje je uvukao pantalone. Ispod otkopčanog prašnjavog gornjeg dela uniforme Purman je ugledao tamnoplavu košulju koja je na grudima i na okovratniku bila obrubljena zlatnožutim koncem. Za opasalom su visile kožne korice za nož koje su sada, međutim, bile prazne.

Covek je mirno disao.

Sejn. To ime Purman do sada nije čuo. Bilo je sigurno da ne pripada Sedmom konjičkom puku.

Purman lagano podiže glavu dok su njegove sitne plave oči nekako čudno zasvetlucale.

— Šta li si samo skrivio, kapetane? — izustio je Purman.

— Začepi gubicu! — prosiktao je umesto odgovora zatvorenik. Lanci, kojima su mu bile vezane ruke, tiho su počeli da zveckaju.

— Meni je bilo dosta ovog društva ovde tako da sam pokušao da se izgubim — nastavio je Purman pomalo promuklim glasom. — Na žalost, uspeli su da me uhvate. Verovatno će me strpati u neki vojni zatvor ili će me po kazni prekomandovati negde drugde, ali mogu ti reći da ni na jednom mestu neće moći dugo da me zadrže.

Kapetan se u tom trenutku polako okrenuo u njegovom pravcu, pogledavši ga ravno u oči.

— Nemam običaj da nešto govorim dva puta! — prosiktao je on.

— Hajde, čoveče, ne pravi se ovde toliko važan samo zato što si nekad možda nosio neke bedne oznake na ramenima — dreknuo je Purman.

Kada je ugledao kako se okovani kapetan podigao na noge Purman je preneraženo iskolačio oči. Imao je utisak da se ovaj i pored teških okova kreće lakoćom najopasnije zveri. Lanac između njegovih ruku je samo tiho zazveckao i pre nego što je Purman zapravo i shvatio šta se to dešava ovaj ga je snažno tresnuo po slepoočnici. Već u sledećem trenutku lanac se našao Purmanu oko vrata. Povrativši se od iznenađenja, Purman je imao samo još toliko vremena da progura ruke između lanca i svog vrata.

— Jesi li poludeo? — procedio je Purman teško dišući.

— Možda ćeš sada začepiti tu tvoju prokletu gubicu — prosiktao je kapetan.

Osećajući kako se lanac i dalje steže oko njegovog vrata Aleks Purman je počeo da ispušta gotovo životinjske krike. Napolju u hodniku se u istom trenutku začuo bat teških čizama, a odmah zatim i zveckanje ogromnog svežnja ključeva.

Purmanu je počelo da se vrti u glavi.

— Pa ovaj će me ubiti! — pomislio je prestravljeno. Nekako nestvarnim su mu se činili odsečni glasovi koji su mu dopirali do ušiju, a odmah zatim je i osetio kako popušta pritisak oko njegovog vrata. Odleteo je do zida gde je kao kroz maglu ugledao kako šestorica vojnika kundacima udaraju okovanog kapetana, a odmah nakon toga i kako ga odvlače do drugog kraja ćelije gde se ovaj onesvešćen skljojao na pod.

Purman se sa mukom podigao na noge dok je pokušavao da dođe do daha.

— Vodite me odavde! — reče on jedva čujnim glasom. — Sa ovim ludakom neću više ni časa da budem u istoj ćeliji. Pa taj ce me sledeći put ubiti!

— Ostaješ ovde, Purmane! — odvratio je dežurni oficir. — Sve ostale ćelije su pune. A osim toga, ne mogu ni od koga da tražim da deli ćeliju sa pacovom kao što si ti. Hteo-ne hteo moraćeš da se pomiriš s ovim ubicom ovde. Save-tovao bi ti da ga ostaviš na miru, pa te i on onda više neće hvatati za gušu.

Izgovorivši ove reči oficir se okrenuo i poslednji napustio ćeliju. Vrata su se uz tresak ponovo zatvorila dok su odmah zatim koraci počeli da se udaljavaju. Nekoliko sekundi kasnije sve je utihnulo tako da Aleks Purman sem svog sopstvenog disanja nije ništa drugo čuo.

Nemo je zurio u onesvešćenog kapetana koji je ležao zgrčen u slami. Purmanove ruke su još uvek podrhtavale. Uhvativši se za vrat imao je utisak kao da na njemu još uvek oseća stezanje hladnog metala.

Delio je dakle ćeliju sa hladnokrvnim ubicom, koji je po-vrh svega još i bio potpuno pomahnitao.

Aleks Purman je bio svestan da će morati da bude vraški oprezan da bi se živ odavde izvukao. Počela je da ga nagriža sumnja da su ovog ludaka namerno strpali u istu ćeliju s njim da bi ga ubio. Pri samoj pomisli na tako nešto osetio je kako ga podilaze ledeni žmarci.

III

Aleks Purman gotovo da nije ni sklopio oči tokom čitave noći. Kapetan je veoma brzo ponovo bio došao svesti, no ponašao se kao da se u stvari ništa nije ni dogodilo. Ovoga puta Purman je bio srećan što se kapetan i dalje ponašao kao da on za njega ne postoji.

Noć je užasno sporo prolazila. Iako je sebi govorio da dok spava kapetan ne predstavlja nikakvu opasnost za njega, ni Purman se pak nije usuđivao da zaspi. Spas je stigao u vidu prvih sunčevih zraka koji su dopirali kroz prozor i koji su nepun sat kasnije uneli živost u stražaru tvrđave „Abraham Linkoln”.

U hodniku su se začuli koraci, kao i zveckanje pribora za jelo. Kada su se otvorila vrata ćelije neki suvonjavi narednik je pored samog dovratka spustio dva krčaga vode, kao i tanjir sa dva parčeta tvrdog hleba na pod. Odmah zatim teška drvena vrata su se uz tresak ponovo zatvorila.

Aleks Purman pogleda prema kapetanu koji se uopšte još nije bio pokrenuo. No i pored toga Purman se nije usuđivao da pride vratima i da uzme svoje sledovanje. Usta su mu bila isušena i naprosto su vapila za gutljajem vode.

Sto mu gromova, pa zar nisu rekli da će danas prebaciti kapetana u tvrđavu „Randal”? Ako je tako onda bi uskoro trebalo da dođu po njega pošto brod kojim obično prebacuju ljude do susednog utvrđenja kreće u ranim jutarnjim časovima.

Iz daljih razmišljanja prekinuo ga je kapetan koji se, ne obraćajući pažnju na Purmana, podigao i otišao po svoj komad hleba i krtač vode da bi se odmah zatim vratio u ugao u kom je do maločas nepomično sedeo.

Tek tada se Purman usudio da ode do vrata, ne ispuštajući ni časa kapetana iz vida.

U hodniku su se opet začuli koraci koji su utihnuli upravo ispred njihove ćelije. Kada su se vrata otvorila Purman je sa čuđenjem podigao pogled. Ugledao je grupu uniformisanih ljudi, koji su stajali u hodniku. Narednik, koji je otključao vrata, koraknuo je u stranu da bi ih propustio unutra.

Pošto nije znao po koga su došli Aleks Purman je halapljivo počeo da pije vodu iz krčaga i da žvače sasušenu koru hleba, zureći netremice u poručnika Reta Mičuma i narednika Džona Bakhenona, koji su prvi kročili u ćeliju.

Poručnik je zatim dao znak čoveku sa kožnom keceljom da i on uđe unutra. Bio je to kovač zaposlen ovde u utvrđenju. Očigledno su nameravali da kapetanu skinu okove — pomislio je Purman. Kapetan je, međutim, i dalje mirno sedeo na podu preokupiran svojim doručkom tako da se sticao utisak kao da uopšte nije svestan činjenice da više nije sam sa Purmanom u ćeliji.

— Ustaj, Sejnel — dreknuo je poručnik.

Kada je zatočenik konačno podigao glavu Purman je ugledao njegovo koščato bezizražajno lice. U prvom trenutku Aleks Purman je pomislio da će kapetan jurnuti na poručnika i njegove pratiocе, no on je najpre otpio još jedan gutljaj vode da bi se zatim mirno podigao na noge.

Kada je kovač počeo da mu skida okove, Purman je ugledao kako kapetan krajičkom oka zuri u otvorena vrata ćelije. No, tamo su se već bili postrojili vojnici sa repetiranim puškama. Kada ga je kovač oslobodio okova poručnik Mičum je iz džepa izvukao lisice kojima je svezao kapetanovu levu ruku da bi zatim glasno dreknuo:

— Dolazi ovamo, Purmane!

Začuvši poručnikove reči, Aleks Purman se naprosto stresao. Iskolačenih očiju je zurio u prisutne tako da su oni imali utisak da će mu oči naprosto izleteti iz očne duplje. Odmah zatim je potpuno prebledelo dok su usne počele da mu podrhtavaju. Znao je vrlo dobro šta je poručnik nameravao da učini.

— Ne! — dreknuo je Purman prestravljeno. — Ne možete to da mi učinite, poručniče! Pa ovaj ovde je potpuno lud! Taj će prvom prilikom pokušati da me ubije!

Mičum je dao znak naredniku pored sebe čije su ogromne šake počele grčevito da se stežu. Svestan činjenice da mu izlaza odavde nema Purman se još pre nego što mu se Bakhenon približio pokunjeno uputio prema poručniku. Kada mu je on prisao dovoljno blizu Mičum ga je scepao za zglavak desne ruke i namakao mu drugi kraj lisica.

U tom trenutku Aleks Purman je imao osećaj kao da mu je neko stegao omcu oko vrata. Nije se usuđivao ni da pogleda čoveka sa kojim je sada bio spojen lisicama.

— Izvedi ih napoije, naredniče — reče poručnik mirno.

Ogromne Bakhenonove ruke sčepaše Purmana za leviču i povukose ga prema vratima. Hteo-ne hteo kapetan je morao da krene za njima. Izgledalo je kao da je i kod njega bio siomljen svaki otpor.

Nenaviknut na dnevnu svetlost Purman je počeo da žmirka kada su izašli na svetlost jarkocrvenog sunca koje se upravo pojavljivalo na horizontu. Na zbornom mestu na sredini tvrđave bio je postrojen odred konjanika koji je očigledno predstavljao počasnu stražu onom što je ležao na odru u sanjaku prekrivenom zastavom Sjedinjenih Država.

Poručnik i narednik Bakhenon stadoše u stavu mirno kada se začuo zvuk trube. Ispred kuće u kojoj je do pre nekoliko godina živio general Kaster stajao je čitav niz oficira koji su salutirali. Odmah zatim utvrđenjem se prolomio počasni plotun ispaljen iz pusaka čitavog postrojenog konjičkog odreda.

Kada se kolona napokon polako uputila prema izlazu iz utvrđenja „Abraham Linkoln“ narednikovo lice prekriveno mnogobrojnim ožiljcima od preležanih boginja razvuklo se u neku čudnu grimasu.

— Kapetan Mek Kejn je bio jedan od najboljih oficira Sedmog konjičkog puka — procedio je on tiho, a zaum je do-
dao okrenuvši se prema svezanim zatvorenicima: — Vreme je da i ti podeš za njim, Sejne, da bi tamo gore mogao da mu čistiš cizme!

Purmanov pogled počeo je da luta između odra, Bakhenona i čoveka za koga je bio vezan lisicama. Taj Sejn je dakle bio ubica kapetana Mek Kejna. Purman je poznavao kapetana, koji je uistinu bio omiljen kao nijedan drugi oficir u tvrđavi.

— Vreme je, naredniče — izustio je poručnik Mičum. — „Čipeva kols“ neće još dugo čekati na nas.

Narednik Bakhenon je na ove poručnikove reči gurnuo Sejna u pravcu izlaznih vrata iz utvrđenja iza kojih je upravo zamicala počasna pratnja kapetana Mek Kejna. Sejn je najpre pogledom ošinuo narednika da bi se na kraju ipak uputio za poručnikom pored vojničkih baraka prema reci Misuri.

IV

Sejna su zglavci na rukama još uvek boleli od teških gvozdenih okova. Krajičkom oka posmatrao je tog pacova Aleksa Purmana za koga je bio vezan lisicama.

Bilo mu je jasno da ga se ovaj plašio, ali Šejn nije znao da li je to za njega bilo dobro ili ne. Možda bi ipak bilo bolje da mu nije uterao toliki strah u kosti. O Purmanu je znao samo toliko da se ovaj dobrovoljno javio u vojsku da bi izbegao kaznu zatvora na koju je kao konjokradica bio osuđen.

Kada su se približili reci Misuri ugledao je kako iz ogromnih dimnjaka „Čipeva Folsa” kulja gust crni dim u nebo. Ubrzo zatim začula se i brodska sirena koja je najavljivala skoro isplovljavanje broda. Poručnik Ret Mičum je izdao naredbu da se krene užurbanijim korakom da bi se na vreme ukrkali. Kada je narednik Bakhenon zadao Šejnu snažan udarac u slabinu da bi požurio on se ljutito okrenuo prema naredniku, povlačeći Purmana za sobom koji je bolno jauknuo kada su mu se lisice urezale u ruke.

— Da me više nisi pipnuo, naredniče! — dreknuo je Šejn van sebe od besa.

— Niko vas nije pitao za vaše mišljenje, Šejne — dreknuo je poručnik Mičum odsečnim glasom dok mu se u ruci već našao njegov teški službeni „kolt”. Bilo je jasno da se poručnik ne bi mnogo ustručavao da ga i upotrebi ukoliko se Šejn ne bi smirio.

— Recite mu da me više ne dira tim svojim prljavim šapama — odvratio je Šejn mirno.

— U redu! Hajde krećite!

Na gornjoj palubi „Čipeva Folsa” stajala je masa sveta oslonjena o ogradu. Očigledno se bio proneo glas da će se na brod ukrcati i okoreli ubica koga je trebalo otpremiti do utvrđenja „Randal”, tako da su ljudi sa znatiželjom posmatrali sve što se na obali dešava.

Kada su stigli do pristaništa na brod su se ukrkali jedino poručnik Mičum, narednik Bakhenon, kao i još jedan vojnik dok su se ostali vratili nazad u utvrđenje. Ova trojica su odveli zatvorenike u potpalublje gde su im naredili da se smeste pored tovara koji je nosio „Čipeva Fols”.

Kada se Šejn ćutke spustio na brodski pod Purman se potrudio da što pre učini isto to da bi izbegao da ga Šejn povuče lisicom i da mu ih na taj način ponovo ureže u raskrvavljeni zglavak njegove desnice.

Bakhenon i vojnik koji se zvao Bun Mani smestili su se na obližnje sanduke, držeći repetirane „vinčesterke” uperene u zatvorenike. Nekoliko minuta kasnije Bakhenon je odložio svoju „vinčesterku” i počeo da zavija dve cigarete. Jednu je pružio vojniku pored sebe dok je drugu zapalio sebi pošto je poručnik već bio nestao u pravcu glavne palube.

— Mogao bi i meni jednu da daš, naredniče — rekao je Šejn kada je video kako ova dvojica halapljivo uvlače dim u pluća.

— Kada se budeš našao ispod vešala moći ćeš da izraziš poslednju želju, a do tada začepi gubicu! — dreknuo je Bakhenon razdražljivo.

Gotovo svaki mišić na Purmanovom telu se bio zategao da bi mogao da reaguje ukoliko Šejn pokuša da jurne na narednika. Šejnu ova njegova reakcija nije promakla. Rešio je, me-

đutim, da mirno ostane da sedi, pošto je smatrao da još nije došao pravi trenutak da bilo šta pokuša.

Po blagom ljuljanju broda osetili su da je „Čipeva Fals” upravo isplovljavao. Ubrzo zatim začulo se snažno brujanje motora koji je pokretao ogroman točak, muteći vodu Misurija.

Šejn se zavalio unazad i sklopio oči. Prošlo je nedelju dana otkako je kod Elkhorn Rivera dobio poruku Sedme brigade da u utvrđenju „Jets” treba da se javi pukovniku Tornu Gilfordu.

U to vreme Šejn je upravo bio obavio još jedan zadatak Sedme brigade i nameravao je da sebi priušti nedelju dana provoda sa Indigo-Sani, glavnom atrakcijom „Elkhorn” saluna u Klirsvoteru. Ime je dobila zbog svojih krupnih plavih očiju i vredela je svaki dolar koji je Šejn na nju potrošio. Bila je prilično tužna kada je Šejn tako iznenada morao da je napusti.

U utvrđenju „Jets” odmah ga je primio pukovnik Gilford od koga je saznao da se zapravo radi o „Slač-hetsovima”, pojmu koji je Šejn već u nekoliko navrata čuo. Radilo se tu naime o bandi pod tim imenom koja se sastojala od dezertera vojske Sjedinjenih Država i koja se krila negde u brdima Južne Dakote. U poslednjih šest meseci oni su izvršili prepad na tri vojna transporta pri čemu su ubili ukupno šesnaestoricu vojnika. Pored toga, neprekidno su pljačkali naselja u Južnoj Dakoti. Iz potere koja je krenula sa zadatkom da ih istera iz njihovog skloništa i da ih strpa iza rešetaka vratila su se samo trojica preživelih. Tek nakon mesec dana odredima vojske je pošlo za rukom da pronađu njihove leševe i da ih pristojno sahrane.

„Slač-hetsovi” koji su svoje ime dobili na osnovu vojnih šešira, koje su još uvek nosili, činili su se jednostavno neuhvatljivim. Njihov vođa bio je čovek po imenu Blejk Mek Dovel. Pre otprilike godinu dana Mek Dovel je zajedno sa još nekolicinom vojnika dezertirao iz vojske u činu narednika. I pored svih nastojanja vojnim vlastima nikada nije pošlo za rukom da ih ponovo uhvate.

Šejn je začuđeno upitao pukovnika kako je Mek Dovel kao narednik uopšte mogao da dođe na ideju da dezertira i da osnuje svoju sopstvenu bandu. Trebalo je, međutim, da prođe izvesno vreme pre nego što je Gilford prevaleo prve reči preko usta.

— To je zaista čudnovata, ali ujedno i nesrećna priča — rekao je pukovnik pomalo tužnim glasom. — Mek Dovel je zaista bio izvanredan vojnik. Imao je, na žalost, često problema sa svojim pretpostavljenima zato što je na bojnopolju često prenebregavao njihova naređenja, postupajući uglavnom po sopstvenom nahođenju.

— A da li je pri tome grešio?

Pukovnik je ponovo najpre izbegavao direktan odgovor.

— Hm, to se ne bi moglo reći. U stvari, uvek je ispravno postupao što se tek naknadno ustanovljavalo. No to još uvek

nije opravdanje da se ne izvršavaju naređenja pretpostavljenim oficirima.

Zacuvši ove pukovnikove reči, Sejn nije mogao a da se ne nasmeje pošto je već u više navrata siasao istu ili bar sličnu priču onim koji su stili sebi potčinjene oficire.

— Uz sve to je Mek Dovel još i bio oženjen poluindijankom zbog čega je češće dolazio u sukob sa drugim vojnicima. Nije prolazila gotovo nijedna nedelja, a da se sa nekim nije potukao.

Tu je pukovnik na trenutak zastao u svojoj priči. Nekako čudno se zagledao u Sejna, a zatim je promrmijao:

— Čujem da dobro poznajete to bespuće?

— Jeonom prilikom sam gonio ubicu koji se tamo krio — odvratio je Sejn. — No da bi čovek zaista dobro poznavao to područje morao bi bar pola svog života tamo, da provede, ser.

Pukovnik potvrdno klimnu glavom.

— U pravu ste, Sejne. Pravo da vam kažem nisam ni nameravao da tražim od vas da tek tako na sreću krenete u potragu za Mek Dovelom. Sami i onako ne biste imali ni trunke izgleda protiv tih okorelih zlikovaca. Svaki od njih ponaosob je viraški opasan, pošto svi vrlo dobro znaju da više nemaju šta da izgube.

Kada je Sejn razvukao usta u širok osmeh pukovnik je prešao na detaljno izlaganje plana.

U zatvoru stražare utvrđenja „Abraham Linkoln” nalazio se dezertir po imenu Aleks Purman za koga se od ranije znalo da je Mek Dovelov dobar prijatelj. U ono vreme kada je Mek Dovel dezertirao Purman se sa grupom vojnika nalazio negde na zadatku. A upravo taj Aleks Purman se godinama potucio po bespuću Južne Dakote u potrazi za zlatom pre nego što su ga skoro obesili kao konjokradicu.

— Otprilike pre dve nedelje dezertirao je i Purman — rekao je pukovnik. — Uspeli smo srećom da ga uhvatimo pre nego što je uopšte stigao do tog bespuća. Zbog svega toga pretpostavljam da je Purman na neki način dobio poruku od Mek Dovela da im se pridruži. A upravo na toj pretpostavci se i zasniva moj plan. E, a sada da vam objasnim vašu ulogu u svemu tome, Sejne. Vi ćete izigravati kapetana konjice koji je u svadi ubio svog druga i koji treba da bude obešen u tvrđavi „Randal”...

V

Dan je prolazio užasno sporo. Sejn sve vreme nije progovorio nijednu reč niti sa Purmanom niti pak sa vojnicima, koji su ih pratili. Njega i Aleksa Purmana su u svakom trenutku čuvali njih dvojica dok se za to vreme treći okrepljivao negde na glavnoj palubi. Do večeri su im ukupno dva donosili vodu da utole žeđ izazvanu nesnosnom vrućinom u zagušljivom potpalublju.

Negde pred sam zalazak sunca na „Čipeva Folsu” je nastalo neko čudno komešanje. Ješ dok su ih izvodili na svež vazduh Sejn je primetio da je vodostaj Misurija izuzetno nizak tako da je u toku plovidbe brod u nekoliko navrata očešao

dno rečnog korita. Sada se začuo snažan udar o peskovito dno i brod se nasukao.

No i u ovakvim situacijama brodovi poput „Čipeva Folsa“ su snagom svojih moćnih parnih kotlova mogli sami da se oslobode peskovitog zagrijaja. Začulo se stranovito brujanje motora koje je potresalo citav brod i nepunih četvrt sata kasnije „Čipeva Fols“ je kliznuo sa peščanog spruda i nastavio plovidbu.

Aleks Purman je krajičkom oka podozriivo posmatrao Šejna, koji se pretvarao da to ne primećuje. Otkako ga je prvi put sreo Purman je na Šejna ostavljao utisak najobichnije kukavice, no na osnovu onoga što je o njemu prethodno saznao znao je da je to samo varka. Purman je, u stvari, bio izuzetno lukav i podmukao, pa čak i ludo hrabar u pojedinim situacijama tako da je Šejnu bilo jasno da će morati izuzetno uverljivo da odigra svoju ulogu ukoliko želi da ostane u životu.

Bilo je predviđeno da Šejn pokuša zajedno sa Purmanom da pobjegne kada se brod na kratko zaustavi kod tvrđave Jets. „Čipeva Fols“ je obično pristajao oko dva sata posle ponoći kod utvrđenja gde se pukovnik Torn Gilford pobrinuo da njih dvojica nesmetano mogu da pobjegnu.

Još kada je prvi put ugledao Purmana Šejnu je bilo jasno da Gilfordov plan u ovom detalju uopšte ne valja pošto bi olako omogućeno bekstvo kod tvrđave Jets samo izazvalo dodatno Purmanovo podozrenje. Zato je Šejn rešio da još pre ponoći pokuša da pobjegne.

Sunce je već uveliko bilo zašlo. Tok reke Misuri postajao je sve širi dok su obale sada bile daleko manje strme nego na samom početku putovanja. Iz vode su izvirivali samo još pojedini peščani sprudovi tako da je i plovidba postala mnogo sigurnija.

Narednik Bakhenon je zevao od dosade i umora kada se pojavio poručnik Mičum koji ga je poslao gore na palubu da bi nešto pojeo.

Nakon sat vremena narednik Bakhenon se vratio tako da je sada vojnik Mani mogao da ode da se okrepi.

Neprekidno, monotono brujanje brodskih motora odzvanjalo je u Šejnovim ušima. Kroz mali otvor u potpalubiju Šejn je zurio u pravcu zapadne obale moćnog Misurija. Zemlja zapadno od Misurija pripadala je Sijuksima tako da je tek južno od tvrđave „Jets“ čovek mogao da naiđe na pokojeg belog doseljenika.

Kada se Mani vratio prišao je naredniku Bakhenonu i kroz osmeh ga upitao: — Jesi li primetio onu plavušu u restoranu, Bakhenone?

U tom trenutku Purman je počeo oprezno da se vrpolti pored Šejna.

— Morao bi da odem gore na palubu... boli me stomak...

— Sto mu gromova, pa zar ne možeš da sačekaš dok obojica ne osetite potrebu za tako nečim? — procedio je narednik Bakhenon ošinuivši pri tome pogledom Purmana kome je ovo

sigurno bio već deseti put u toku dana kako je ovako nešto zahtevao.

— Krenimo bolje pre nego što napuni gaće — izustio je Šejn dok se podizao na noge.

Svi ga iznenada podozrivo pogledaše pošto su to bile prve reči, koje je Šejn u toku plovidbe izgovorio.

Mani i Bakhonen se podigoše sa sanduka na kojima su sedeli, ne zaboravljajući da repetiraju svoje „vinčesterke“, koje su za ovu priliku nosili umesto vojničkih „karabina“. Jedino je poručnik Mičum ostao da sedi na svom mestu paleći lulu duvana dok je poluotvorenih očiju i dalje podozrivo zurio u Šejna.

Šejn je znao da je poručnik Ret Mičum upoznat sa svim detaljima plana, no kod poručnika Bakhenona i vojnika Manija nije bio baš sasvim siguran. Taj rizik je, međutim, morao da preuzme na sebe ukoliko nije želeo da bekstvo započne sa izuzetno podozrivim Aleksom Purmanom pored sebe.

Zastali su kada su stigli do brodske ograde. Vojnik Mani se nalazio na jedva dva koraka iza Šejna. Iznad njihovih glava začula se tutnjava pare koja se iz ogromnih dimnjaka podizala u nebo. Buka je na trenutak odvušla Manijevu pažnju tako da je ovaj instinktivno podigao glavu što je Šejn samo i čekao.

Šejn je munjevito podigao nogu i pogodio Manija po rukama tako da je ovome „vinčesterka“ u visokom luku izletela iz ruku, završivši nekoliko sekundi kasnije u mutnim talasima Misurija.

— Hej... — dreknuo je narednik Bakhenon iznenađeno, no nije ni stigao da dovrši rečenicu kada se Šejn već našao pored njega, zadavši mu snažan i precizan udarac desnicom u bradu.

Šejn je u sledećem trenutku osetio snažno potezanje za svoju lisicama svezanu levicu. Okrenuvši se u tom pravcu ugledao je Purmanove iskolačene oči koji očigledno nije shvatao šta je Šejn ovim napadom na vojnike hteo da postigne. Koristeći Bakhenonovu i Manijevu zbunjenost i ošamućenost, Šejn se bacio preko niske brodske ograde. Tamom se prolomio Purmanov prestravljeni krik. Hteo je još da se desnicom uhvati za ogradu, no težina Šejnovog tela ga je povukla dole prema vodi.

Kada su se našli u vodi Šejn je sa čuđenjem ustanovio da je voda nekako čudno zamućena i ustalasana. Nije mu trebalo mnogo pa da shvati da je to pored njih upravo prolazio ogromni pogonski točak „Čipeva Folsa“, koji je svojim snažnim lopaticama grabio po vodi.

U trenutku kada je Šejn ponovo izronio začuo je uzbuđene glasove, koji su i pored huke vode i brodskih motora dopirali sa palube. Odmah zatim odjeknuli su i prvi puščani hici koji su se zarili u vodu u njegovoj neposrednoj blizini.

Samo koji delić sekunde kasnije na površini se pojavila i glava Aleksa Purmana koji je kao pomahnitao počeo da mlata rukama oko sebe.

— Ja... ja ne znam da plivam! — uspeo je Purman ne-

kako da izusti, gutajući pri tome ogromne količine prljave vode. Desnom rukom počeo je da trza lanac dok je levom šćepao Šejna za kosu, povlačeći ga uspaničeno za sobom.

Šejn je grčevito nastojao da se oslobodi Purmanovog zagrljaja. Kada su na trenutak isplivali na površinu snažno je tresnuo Purmana po slepoočnici.

Kada je Purmanova glava usled udarca klonula u stranu Šejn ga je desnom rukom uhvatio ispod brade i počeo plivajući na leđima da se udaljava od broda.

Svetlosti „Čipeva Folsa” su već nestajale u daljini, no Šejn je ipak mogao da primeti kako se brod polako okreće. Misisipi je na ovom mestu za tako nešto bio dovoljno širok. Šejn je prisiljavao sebe da udvostruči napore da bi se zajedno sa Purmanom što pre domogao obale. Ne samo što je inače suvonjavi Aleks Purman u ovom položaju bio izuzetno težak nego se i Šejnovo odelo bilo natopilo vodom što mu je samo dodatno otežavalo kretanje.

Nakon nekoliko minuta, koji su se Šejnu učinili dugi kao večnost, konačno je osetio tlo pod nogama. Hteo je da se uspravi u vodi no već u sledećem trenutku utonuo je nogom duboko u muljevito dno Misurija. Iznenada se u mraku pred njim pojavila nekakva senka za koju je Šejn u prvi mah pomislio da je čamac, ali kada se malo bolje zagledao u tamu video je da je to pored njih plovilo ogromno deblo na čijem je kraju iz vode štrčalo snažno korenje.

Uhvativši se upravo za ovo već natrulo korenje Šejn je nastojao da što pre izvuče Purmana koji je u međuvremenu došao svesti i koji je sada počeo glasno da kašlje, a samim tim i ponovo da guta vodu.

„Čipeva Fols” se polako približavao mestu na kom su se nalazili, ispuštajući ogromne količine pare u zvezdano nebo iznad Misurija. Svetlost snažnog brodskog reflektora koji je bio postavljen na gornjoj palubi pretraživala je tamnu vodenу površinu.

Šejn se pribio uz deblo povlačeći za sobom Purmana koji je u svom bezgraničnom strahu pokušavao da na njemu potraži spas. Pred njima se nalazio veliki peščani sprud koji je rečni tok delio na dva dela. Deblo je još uvek mirno plutalo po površini, zašavši nošeno strujom u deo vodenog toka koji je bio bliži zapadnoj obali Misurija tako da se sada peščani sprud nalazio između njih i „Čipeva Folsa”. Šejn je odahnuo kada je video da im od brodskog reflektora više ne preti opasnost da budu otkriveni. Sudeći po žagoru na brodu bilo mu je jasno da su za sada begunce tražili na pogrešnom mestu.

Kada se korenje zarilo u dno Šejn se polako odvojio od debla. Morao je svom snagom da vuče lanac kojim su bili povezani da bi Purmana primorao da ispusti korenje iz ruku. Kliznuvši sa debla on je opet počeo da guta vodu i da se davi tako da ga je Šejn šćepao za kosu da bi mu glavu zadržao iznad vode.

Purman je, međutim, progutao još dosta vode pre nego što mu je pošlo za rukom da se uspravi u vodi.

Šejn je počeo da ga vuče prema obali, koja je bila oko

100 jardi udaljena od mesta na kom su se nalazili. „Čipeva Fols” je za to vreme pristao na oko pola milje od njih. Po bakljama, koje je ugledao na obali, Šejn je zaključio da su se Mićum, Bakhenon i Mani očigledno iskricali da bi pošli u poteru za njima.

Kada ih je Purman konačno primetio Šejn više nije morao da ga požuruje da se što pre domognu obale. Hodajući jedan pored drugog gazili su užurbano kroz vodu, koja je postajala sve plića. A onda su u tami pred sobom ugledali obalu za koju se ispostavilo da je ipak daleko strmija i nepristupačnija nego što su to u prvi mah pomislili.

— Moramo što pre da se udaljimo od reke — promrmljao je Purman. Nakon što je izašao iz vode Purman je očigledno ponovo bio povratio prisustvo duha.

Jurnuli su prema obali na kojoj nikako nisu mogli da pronađu mesto na kom bi mogli da se uzveru uz stenovitu strminu.

Svetlost baklji im se polako približavala. Začuli su Bakhenonov duboki glas. Jedan od njih je uspeo da se popne uz strminu tako da je sada od gore pretraživao teren dok su ostala dvojica ostali na samoj obali.

Šejn i Purman su pojurili obalom duž strmine. Iznenada su pred sobom ugledali mesto koje im je omogućavalo da bez većih teškoća pobegnu što dalje od obale. Purman je hteo prvi da krene gore, no Šejn ga je povukao nazad.

— Hej, ne zaboravi da smo još uvek svezani lisicama! — prosiktao je on.

Popevši se zajedno gore potrčali su pognuti prema unutrašnjosti. Kada su ugledali kako im se svetlost baklje sve više približava potražili su zaklon u niskom grmlju koje je prekrivalo čitav priobalni pojas. Čovek sa bakljom bio je poručnik Ret Mićum. Na trenutak je zastao i doviknuo onoj dvojici, koji su pretraživali obalu: — Nema svrhe da ih dalje tražimo, Bakhenone! — Ili su se udavili ili još uvek plivaju nizvodno. Najpametnije bi bilo što pre da odemo do tvrđave po konje i da ih onda potražimo. Hajde idemo nazad na brod!

Poručnik se zatim naglo okrenuo i jurnuo u pravcu „Čipeva Folsa” no Šejn i Purman su se usudili da promole nos tek onda kada su videli kako „Čipeva Fols” uzima kurs prema sredini reke, a odmah zatim i nizvodno dole na jug.

VI

Hodali su već čitav dan. Šejn je shvatio da je Aleks Purman upravo onako izdržljiv i žilav kakvim ga je pukovnik Gifford i opisao. Odeća im je još uvek bila prekrivena muljem Misurija koji se na suncu bio sasušio tako da su ipak uspeli da najveći deo stresu sa sebe.

Šejn je bio srećan što je na nogama umesto teških vojničkih čizama nosio mokasine. Purmanu, međutim, duboke čizme nisu smetale da ga bez primetnog napora prati u stopu. Dok su išli dalje na zapad nijednom rečju se nije požalio na umor. Raspoloženje mu se tokom dana menjalo, tako da je već nakon

nekoliko časova hoda bio vidno zadovoljan što im je zahvaljujući Sejnu pošlo za rukom da pobegnu sa broda.

Bilo je kasno poslepodne kada su u daljini ugledali dim, koji se penjao visoko u nebo. Pošto su se nalazili duboko u Indijanskoj teritoriji bilo je više nego sigurno da je dim poticao od Sijuksa. Kada su stigli do uzvišenja sa kog se pružao pogled na dolinu kojom je tekla mala rečica potražili su zaklon.

— Moraćemo da sačekamo dok ne padne mrak — promrmljao je Sejn.

Purman ga je zabezeknuto pogledao.

— Ne smemo da gubimo vreme — odvratio je ovaj. — Moramo što pre da krenemo dalje na zapad. Ili si možda zaboravio da Mičum i Bakhenon nameravaju da krenu za nama?

Purmanovo pitanje je, međutim, ostalo bez odgovora. Jedino što je Sejn uradio bilo je da pogledom potraži nekoliko kamenih gromada. Kada je konačno ugledao ono što je tražio podigao se na noge, povukavši Purmana za sobom.

— Sto mu gromova, dosta mi je već da svaki put skaćem kada tebi padne na pamet da nekuda kreneš! — dreknuo je Purman povlačeći lanac snažno unazad.

Sejn je na trenutak zastao i hladno ga pogledao.

— Ako je tako onda učini nešto protiv toga.

Suvonjavi Purman je munjevito reagovao. Još pre nego što je Sejn shvatio šta je Purman nameravao ovaj mu je svojim teškim čizmama zadao udarac po nogama tako da je Sejn počeo da gubi tlo pod nogama. Hteo je da se dočeka na levu ruku no u tom trenutku je Purman snažno trgnuo lisice tako da je Sejn silovito tresnuo u prašinu. Instinktivno se otkotrljao u stranu tako da je izbegao sledeći Purmanov napad, koji je vrhom čizme gađao njegovu glavu.

Sejn ga je šćepao za nogu i snažno je povukao sebi. Ispustivši glasan krik i Purman se našao na zemlji. Koristeći njegovu zbunjenost, Sejn se bacio na njega zadavši mu munjevito dva udarca u stomak.

— Prekini! — zavapio je Purman, koji je teško dolazio do daha. — Zaista nema nikakvog smisla da se ovako ponašamo.

— Zašto to nisi rekao pre nego što si me bacio na zemlju? — prosiktao je Sejn van sebe od besa da bi odmah zatim dodao: — Hajde, polazi za mnom!

Podigli su se na noge i krenuli prema kamenju koje je Sejn tražio. Sejn se tamo spustio na kolena i izvukao ekser koji je na „Čipeva Folsu” sakrio u mokasine. Uzeo je oveći kamen u ruke i počeo njime da ispravlja vrh eksera.

— Time nikada nećeš uspeti da otvoriš lisice — procedio je Purman sa podrugljivim prizvukom u glasu. — Bilo bi pametnije da pokušamo da pokidamo lanac.

I ovoga puta Sejn mu ništa nije odgovorio već je nastavio da ostvaruje svoju zamisao. Znao je da jedino tako mogu da siđu u dolinu i da u Indijanskom naselju eventualno nabave konje, a možda i nešto od oružja.

Počeo je da pada već mrak kada je Šejn konačno uspeo da od eksera načini ono što je bio naumio. Purmanov pogled mu je i dalje jasno govorio da on i ne pomišlja da bi Šejn mogao da ih oslobodi lisica. Šejn je, međutim, vrlo dobro poznao ove naprave koje su im bile obmotane oko ruku i znao je da se one sa pravim alatom lako mogu otvoriti. Zato je gurnuo iskrivljen vrh eksera u bravu sve dok nije osetio da je naišao na otpor. Tada je napravu jednostavno okrenuo u stranu i začulo se tiho škljocanje brave. Kada je svukao lisice sa ruke ugledao je Purmanovo preneraženo lice koji je u neverici zurio u lisice, koje su sada zajedno sa čeličnim lancem visile na njegovoj desnici.

Šejn se na to mirno podigao na noge, krenuvši dole prema dolini ne zaboravljajući da prethodno dobaci Purmanu napravu za koju je ovaj bio uveren da nikada neće otključati lisice.

— Hej, kuda si krenuo? — dreknuo je Purman skočivši na noge.

— Da potražim konja, šta bih drugo? — odvratio je Šejn mirno.

— Ti zaista mora da si potpuno poludeo! — prosiktao je Purman. — Kada vide tvoju plavu uniformu neće oklevati ni časa da te skalpiraju.

— A ko je rekao da će uopšte videti moju uniformu? — upitao je Šejn, razvlačeći pri tom usta u širok osmeh da bi zatim mirno krenuo dalje. Iza svojih leđa začuo je Purmanove psovke, a odmah nakon toga i njegove pokušaje da se na isti način oslobodi lisica. Osvrnuvši se još jednom unazad, Šejn je video kako je Purman napustio zaklon i kako je krenuo na sever u očiglednoj nameri da na taj način zaobiđe naselje Sijuksa. Verovatno je strahovao da će i njega otkriti ukoliko uhvate Šejna.

Šejn se zadovoljno nacerio.

Ovo nije bilo prvi put da je sebi pribavio konja iz nekog indijanskog naselja. Covek je samo morao da donekle poznaje njihove običaje, pa da to bez većih teškoća izvede.

Bešumno se kretao u svojim mekim mokasinama prema dolini pri čijem dnu su gorele ogromne logorske vatre.

VII

Šejn je već odavno otkrio stražara kod koralala sa konjima. Radilo se o izuzetno mladom ratniku koji je svoj zadatak očigledno izuzetno ozbiljno shvatao. Neprekidno je obilazio konje, koji su se nalazili u koralu načinjenom od debelih užadi na oko pedeset jardi od samog logora. U logoru je Šejn takođe ugledao nekoliko konja, koji su očigledno bili ljubimci svojih vlasnika tako da su ih ovi sami ljubomorno čuvali.

Šejn je strpljivo čekao da se mladi Sijuks donekle smiri i da se negde smesti gde bi Šejn neopaženo mogao da mu se prišunja.

Zbog u logoru je polako zamirao. Sijuksi su se povlačili u svoje вигvame. Ubrzo zatim logorom su krstarili još samo psi, koji bi povremeno zalajali.

Šejn je iznenada ugledao kako se nečija senka kreće u pravcu korala. U prvom trenutku je pomislio da se radi o Purmanu, kćeri se možda predomislio, no onda je shvatio da se radi o obrisima neke skvo koja je promicala kroz noć.

Izgledalo je kao da je mladi ratnik i očekivao pošto su se ubrzo zatim spustili u visoku travu, koja je okružavala logor. Šejn tiho opsova pošto mu je njeno pojavljivanje remetilo planove. Sa ratnikom bi znao šta da učini, ali sa ženom...

Bilo je očigledno da su preokupirani drugim stvarima, no ukoliko bi se konji uznemirili mladi Sijuks bi to sigurno odmah primetio i znao bi da je još neko u blizini. Zbog toga je Šejn odustao od prvobitne zamisli da konja ukrade iz samog korala. U velikom luku je krenuo prema logoru koji se sastojao od dvadesetak vigvama. Ispred jednog je primetio svezanog šarenog ponija koji ga je očito bio nanjušio tako da je uznemireno podigao glavu. Srećna okolnost je međutim bila ta što životinja nije počela da njišti. Kretajući se nečujno između vigvama, Šejn je prišao pastuvu koji ga je posmatrao svojim velikim tamnim očima. Zaustavivši dah, Šejn je počeo polako da ga odvezuje. Osim glasnog hrikanja Sijuksa, koji su ne sluteći ništa spavali u svojim vigvamima, ništa sumnjivo nije dopiralo do Šejnovih ušiju. Bilo je pravo čudo što se poni nije uznemirio i što njištanjem nije upozorio svog gospodara. Uhvativši pastuva za uzde od grube kože, Šejn ga je polako poveo između razbacanih vigvama dublje u noć.

Šejn se već toliko bio udaljio od logora da su se jedva još nazirale logorske vatre, koje su polako dogorevale, no i dalje se nije usuđivao da uzjaše pastuva. Produžio je dalje sve dok nije naišao na blagu uzvišicu daleko od reke i Sijuksa. Na trenutak je zastao da bi još jednom osluhnuo u noć da ga neko možda ne prati. I dalje ga je okruživala mrtva tišina. Uhvativši pastuva za grivu Šejn mu se vinuo na leđa, ali je životinja i nadalje nepomično stajala na mestu. Kada mu je Šejn zario mokasine u slabine učinilo mu se kao da je pod njim eksplodiralo bure baruta. Pre nego što je uopšte shvatio šta ga je to snašlo Šejn je već u velikom luku sleteo na zemlju.

Trebalo je da prođe nekoliko sekundi pre nego što je Šejn došao sebi od iznenađenja. Teško dahćući podigao je glavu ugledavši pastuva koji je mirno stajao kao da ga se sve uopšte ne tiče.

Malo je nedostajalo, pa da Šejn glasno opsuje. Zar je baš morao da naleti na najtvrdoglaviju životinju u celom logoru? Neobično je jedino bilo to što pastuv i dalje nije njištao, a i nije pobegao kao što bi to svaka druga životinja učinila. Učinilo mu se čak kao da ga poni posmatra nekako podrugljivo.

Podigavši se na noge, Šejn mu je ponovo prišao. Pastuv i dalje nije reagovao. Dozvolio je da ga Šejn dodirne i da ga uhvati za uzde. Kada ga je ponovo uzjahao Šejn je vraški pazio da ga opet ne podbode pošto je životinja očigledno bila izuzetno osetljiva na takvu vrstu dodira.

Pokušavao je na sve moguće načine da ga pokrene sa me-

sta, no bilo je očigledno da pastuv reaguje samo na određenu komandu. Zato je Šejn uzeo uzde u levu ruku dok je desnu stisnuo u pesnicu, podigavši je pastuvu tik iznad glave. U istom trenutku kada ga je ponovo podbo Šejn ga je desnicom snažno tresnuo između ušiju. U prvi mah je stekao utisak kao da će pastuv posrnuti no ovaj je ipak uspeo da se održi na nogama. U svakom slučaju bio je zaboravio da se ritne i da ga ponovo zbaci sa sebe.

Kada ga je Šejn još jednom lagano dodirnuo mokasinama po slabinama poni je polako krenuo.

— Ako i dalje budeš poslušan, ostaviću ti uši na miru — šapnuo mu je Šejn. Već nakon prvih 200 jardi Šejnu je bilo jasno da nije mogao da pronade boljeg konja.

VIII

Šejn nije mnogo žurio iako je znao da mu pretila velika opasnost ukoliko Sijuks primeti da mu je nestao konj. Za Indijanca nije bilo veće sramote od ove koju mu je Šejn naneo, ukravši konja ispred samog vigvama.

Međutim, tu je još bio i Aleks Purman koga Šejn nikako nije smeo da izgubi iz vida. Bio je ubeđen da će Purman krenuti najkraćim putem prema bespuću Južne Dakote gde ga je banda dezertera sa nestrpljenjem očekivala. Verovatno je računao s time da će negde između Vajt i Bed Rivera uspeti da se na nekoj usamljenoj farmi domogne konja.

Pred sam izlazak sunca Šejnu je pošlo za rukom da otkrije Purmanove tragove. Bilo je zaista zadivljujuće koju je samo razdaljinu uspeo u toku noći da prevali. Predeo je bio brdovit tako da Šejn nije uspeo da ga otkrije. Zbog toga je skrenuo na sever i u velikom luku zaobišao predeo, koji se pred njim nalazio, zaustavivši se između stena na maloj peščanoj uzvišici na putu kojim je Purman morao da prođe.

Pastuv ga je u međuvremenu prihvatio kao svog novog gospodara tako da nije bilo potrebe da ga svezuje kada bi sjahao.

Nakon izvesnog vremena Šejn je u daljini ugledao malu crnu tačku koja se kretala pravo prema njemu. Bio je to Purman. Oko zglavka desne ruke još uvek su visile lisice kojih očigledno nije uspeo da se oslobodi. Šejn se nacerio kada se ovaj približio i kada je iz svog zaklona mogao malo bolje da ga osmotri.

Purmanova uniforma je bila prekrivena debelim slojem prašine. Čak mu je i lice dobilo nekakvu čudnu žućkastu boju od silne prljavštine, koja se čoveku pod vrelim suncem uvlačila u svaku peru. Već pomalo iscrpljen Purman se laganim korakom približavao peščanoj uzvišici. Ponija nije mogao da vidi pošto se nalazio sa druge strane male visoravni.

Šejn je video kako je Purman odjednom zastao, ugledavši očigledno tragove ponija u mekom tlu. Uvukao je glavu u ramena i pogledao gore prema uzvišici. Purman je počeo da se prikrada mestu na kom se Šejn nalazio oslonjen o stenu. U

desnoj ruci stezao je grčevito ogroman kamen. Bešumno je skliznuo u zaklon obližnjih stena.

— Nema potrebe da se prikrađaš, Purmane — procedio je Šejn. — Baci taj kamen iz ruku da ne bi pomislio da si ga namenio meni.

Izašavši polako iz svog zaklona, Purman je zurio u Šejna kao da je pred sobom ugledao utvaru, a ne ljudsko biće. Držeći kamen još uvek u šaci izašao je na čistinu. A onda je ugledao ponija.

Purmanove sićušne oči odjednom zasvetlucaše.

— Pa to je... pa to je pravi konj — zamucio je Purman.

— A šta si ti mislio da je to? — odvratio je Šejn mirno dok se polako odmicao od stene. Sva čula su mu bila napregnuta. Purman je i dalje držao kamen u ruci. Možda je mislio da će moći da izađe sa Šejnom na kraj, a da se onda izgubi odavde na njegovom pastuvu.

Čelične lisice su tiho zveckale na Purmanovoj ruci. One i nisu bile tako bezazlene, oružje ukoliko se Purman odlučio da napadne. Šejnu je bilo jasno da je on nameravao da iskoristi priliku koja mu se tako iznenada ukazala. Purman se zadovoljno nacerio dok je polako podizao stisnute pesnice.

— Da si se malo potrudio mogao si i ti sebi da nabaviš konja — reče Šejn.

— Ako sam nešto propustio, onda ću to sada nadoknaditi, Šejne! — odvratio je Purman dok mu podrugljiv osmeh nije silazio sa lica. Podigavši desnicu iznad glave počeo je besno da vitla lisicama. Kamen mu se sada nalazio u levoj ruci.

— Crvenokožac kome sam ukrao konja mora da je van sebe od besa — reče Šejn. — Pretpostavljam da mi je već na tragu da bi ponovo povratio svog ljubimca.

— To je samo razlog više da se što pre odavde izgubim — procedio je Purman.

Šejn sleže ramenima.

— Uradi ono što misliš da moraš da uradiš, Purmane.

Suvonjavi dezterter je sa nevericom zurio u Šejna. Sve je mogao da pomisli ali nikako i da će mu Šejn dobrovoljno prepustiti konja.

Polako je krenuo prema poniju koji je mirno stajao ne strignuvši čak ni ušima kada mu je Purman prišao.

Šejn se i dalje nije pomerao sa mesta na kom je stajao.

Purman je za to vreme dohvatio kožne uzde, vinuvši se uz prodoran krik pastuvu na leđa. Kada mu je zario teške vojničke čizme u slabine Šejn je razvukao lice u podrugljivu grimasu pošto je znao šta sada sledi.

Pastuvova leđa su se munjevito izvila prema gore i Purman se već u sledećem trenutku našao u prašini pored njegovih nogu. U dva koraka Šejn se našao pored Purmana, nagazivši mu nogom na ruku da ne bi mogao da upotrebi čelični lanac kao oružje.

— Šta to bi, Purmane? A ja sam mislio da su vas u Sedmom konjičkom puku naučili da jašete!

Teško dahćući dezterter se podigao na noge. Njegove ta-

ke usne su drhtale od besa. Šejn je za to vreme već bio na leđima ponija.

— Želim ti lep provod sa našim prijateljima Sijuksima — reče Šejn cereći se dok je oprezno dodirnuo mokasinama ponijeve slabine. Bio je spreman da ga i ovoga puta tresne po ušima ukoliko pokuša da i njega zbaci no konj je poslušno krenuo napred.

— Čekaj, Šejne! — dreknuo je Purman kreštavim glasom.

— Šta još hoćeš, Purmane?

— Povedi me sa sobom, do đavola!

— Pa da mi lancem zdrobiš grkljan?

— Ja... ja nisam više u stanju da hodam — izustio je Purman pokunjeno. Bilo je očigledno da je pri padu povredio nogu pošto mu se vidno hramljući približavao. — Ako me Sijuksi ne pronađu onda će to sigurno učiniti poručnik Mičum i narednik Bakhenon!

Šejn sjaha sa pastuva.

— Da li je onaj ekser još uvek kod tebe?

Purman klimnu glavom dok je rukom posegnuo za džep uniforme odakle je izvukao iskrivljeni ekser.

— Hajde dolazi da ti skinem lisice — reče Šejn ledenim glasom.

Na Purmanovom licu se pojavila bolna grimasa kada je pokušao da se osloni o desno stopalo. Šejn mu je oprezno prišao i već nakon nekoliko sekundi začulo se škiljocanje brave. Skinuvši Purmanu lisice sa ruku Šejn ih je strpao u unutrašnji džep svoje uniforme da bi se odmah zatim ponovo uputio prema pastuvu. Uhvativši se za grivu vinuo se na neoselana ponijeva leđa i poterao ga prema Purmanu. Skupljenih očiju je izvesno vreme zurio u Purmana da bi na kraju tiho izustio: — U redu, povešću te sa sobom, no ukoliko samo posumnjam da bilo šta smerаш ponovo ćeš se naći u prašini, a onda gledaj šta ćeš. Jesmo li se razumeli?

Purman užurbano klimnu glavom.

Šejn mu je nakon toga pružio ruku i povukao ga gore na pastuvova leđa. Kada je konj počeo uznemireno da kruži Šejn je već bio podigao stisnutu pesnicu iznad njegove glave. Poni je to očigledno bio primetio tako da je poslušno krenuo dalje prema zapadu kuda ga je Šejn terao.

IX

Aleks Purman je prvi ugledao oblak prašine koji se još uvek nalazio daleko iza njih. Od tog trenutka nije prestajao da psuje Šejna što je Sijuksima ukrado konja.

— Ili zaveži ili silazi dole! — dreknuo je Šejn razdražljivo.

Dvostruki teret koji je poni morao da nosi usporavao je sve više njegovo kretanje. Šejn je preneraženo iskolačio oči kada je iz pravca juga ugledao još jedan ogroman oblak prašine, koji im se takode približavao. Ovoga puta je on bio taj koji je glasno opsovao.

Za ovako nešto su postojala samo dva moguća objašnje-

nja. Ili su Sijuksi pokušavali da stegnu obruč oko konjokračice ili su se iz pravca juga približavali vojnicima, koji su krenuli u poturu za odbeglim beguncima.

Šejn je poterao pastuva još većom žestinom. Imali su sreće da je predeo pred njima postajao sve nepristupačniji no tlo je još uvek bilo prekriveno visokom travom što je značilo da će bilo ko ko zna da čita tragove bez većih problema moći da ih prati.

Šejn je odlučio da potera ponija prema jugu. Čoveku poput Aleksa Purmana naravno nije mogao da promakne onaj drugi oblak prašine.

— Pa ti ideš direktno prema njima! — dreknuo je on. — To su sigurno poručnik Mičum i njegovi ljudi!

— Moguće! — odvratio je Šejn začudujuće mirno.

Purmanovi prsti se zariše u Šejnova ramena. On ih je, međutim, odlučnim pokretom stresao sa sebe što je Purmanu jasno govorilo da je svaki dalji razgovor suvišan. Tešila ga je jedino pomisao da je i taj prokleti kapetan u ništa manjem sossu od njega samog i da obojica nemaju šta da izgube. Kapetana su u tvrđavi „Randal” čekala vešala dok će njega ukoliko ga ponovo uhvate sigurno na duže strpati iza rešetaka.

Šejn je za to vreme bio preokupiran sasvim drugom vrstom razmišljanja.

Zašto li ga je poručnik Mičum samo tako uporno proganjao? Zar je moguće da se prevario i da Mičum ipak nije upoznat sa planom pukovnika Gilforda? Možda je mladi oficir sada nameravao da mu se osveti za to što ga je na „Čipeva Folsu” pred svima osramotio.

Osvrnuvši se unazad, Šejn je primetio da se njegova zamisao ostvaruje. Zbog toga je pastuva ponovo usmerio u pravcu zapada. Njihovi progonitelji su sada bili na otprilike jednakom rastojanju od njih. Ukoliko nastave da jašu ovim tempom uskoro će naići jedni na druge.

Odjednom je Šejn pred sobom ugledao pitomu dolinu obaraslus gustim grmljem, kao i mekom sočnom travom. Ugledavši još i potok koji je vijugao dolinom Šejnu je postalo jasno da neće još dugo trajati pre nego što dolinu nasele beli doseljenici pošto je ovo mesto bilo kao stvoreno za uspešan uzgoj stoke.

Krenuli su dole prema potoku gde su nastavili da jašu kroz pličak. Korito male rečice bilo je prekriveno sitnim šljunkom tako da nepotkovani poni nije ostavljao nikakve tragove.

Nakon nepunih pola časa skrenuli su prema blagoj uzvišici koja se iz pravca zapada nadovezivala na pitomu dolinu. Zastali su ispred prvog drveća gde je Šejn dobio Purmanu:

— Silazi dole!

— Šta sada ovo treba da znači? — zapitao je ovaj zabezeknuto.

— Ništa. Ovde ćemo sačekati da vidimo šta će se zbiti. Pastuv je već potpuno iscrpljen tako da nema svrhe da dalje jašemo pošto bi se u protivnom već nakon nekoliko milja srušio pod nama.

— Ti si izgleda zaboravio da su nam Sijuksi i poručnik Mičum za petama — dreknuo je Purman.

Umesto odgovora Sejn ga je jednostavno svukao s konja. Našavši se na zemlji, Purman je bolno jauknuo kada je pokušao da se osloni o povređeno stopalo.

Sejn sjaha sa konja da bi ga odmah zatim odveo do obližnjeg gustog visokog rastinja. Osvrnuvši se, ugledao je kako se Purman podigao sa trave i kako je na jednoj nozi odskakutao do grmlja gde je potražio dovoljno depelu granu kojom bi pri hodu mogao da se poštapa.

Sejn je naslućivao da Purman namerava da produži dalje peške, no u ovom trenutku nije imao vremena da se bliže pozabavi njime posto se na ulazu u dolinu pojavila grupa janaka. Radno se tu o desetak Sijuksa, koji su svi do jednog bili naoružani „vincesterkama”. U situaciji u kojoj se nalazio Sejn bi dao sve na ovome svetu kada bi i on u ovome trenutku mogao da drži takvo oružje u rukama.

Jedan od Sijuksa je jahao daleko ispred ostalih. Kretali su se u pravcu potoka, no još pre nego što su stigli do njega Sejn je video kako su svi kao po komandi skrenuli u desno.

Pogledavši u tom pravcu Sejn je primetio Purmana koji se uz pomoć provizorne štake penjao uz strminu.

Dolinom odjeknuše pucnji.

Sejn je sada video kako se iz pravca juga pojavio odred konjanika. Pucnji koje su vojnici ispaljivali bili su namenjeni Sijuksima, koji su u punom galopu skočili sa svojih konja da bi potražio zaklon. Samo koji delić sekunde kasnije i oni su uzvratili paljbom. Jedan od plavokošuljaša se srušio iz sedla, ispustivši pri tom krik koji je dopro sve do Šejnovih ušiju. Na to i vojnici sjahaše.

Sa mesta na kom se nalazio Sejn nije uspeo nijednog od njih da prepozna no bio je uveren da je poručnik Mičum predvodio odred. Purman se u međuvremenu bio uzverao uz strminu tako da je nestao iz Šejnovog vidokruga.

Sejn se udobnije smestio između drveća. Bio je siguran da ga crvenokošci i vojnici neće skoro otkriti pošto su trenutno i suviše bili preokupirani jedni drugima.

Pucnji su se sada neprekidno prolamali dolinom koja je bila ispunjena dimom baruta. Ni jedni ni drugi, međutim, nisu prelazili u neki iole odlučniji napad.

Nakon sat vremena žestokog okršaja Šejn je primetio kako se Sijuksi pripremaju da odstupe. Svi sem jednog su uzjahali svoje konje, jurnuvši prema uzvišici na severnoj strani doline da bi već nakon nekoliko minuta za njima ostao jedino ogroman oblak prašine.

Šejn se pitao šta ovo treba da znači što je jedan od ratnika i dalje ostao skriven u zaklonu? Osećao je jedino da su ovo prelomni trenuci u kojima se odlučivalo da li će plan pukovnika Gilforda uspeti ili ne. Ukoliko poručnik Mičum sada nastavi poturu za odbeglim zatvorenicima bilo je više nego sigurno da će do sumraka uspeti da uhvati i Šejna i Purmana.

Gotovo pola časa sve je bilo mirno, a onda je Šejn ugledao kako su i plavokošuljaši uzjahali. Dvojica od njih su po-

digli u sedlo jasnika, koji je odmah na početku sukoba pao ranjen na zemlju. Jedan od njih dvojice bio je nesumnjivo narednik Džon Bakhenon.

Šejn je zaustavio dah kada je začuo naredbu za pokret. Najpre je izgledalo kao da kreću u pravcu potoka, no odmah zatim su usmerili konje u pravcu odakle su i došli.

Tek tada je Šejn mogao da odahne. Sada je postojao samo još jedan problem koji je valjalo što pre rešiti: bio je to Sijuks koji se i dalje krio tu negde u okolini. Šejn je bio uveren da se radi o vlasniku ponija, koji mu je očito mnogo značio. A možda jednostavno nije mogao da živi sa sramotom što je dozvolio da mu pred nosom ukradu konja?

Šejn se lagano podigao dohvativši kožne uzde pastuva koga je poveo za sobom uz strminu. Kretao se zaklonjen visokim rastinjem, no bio je uveren da ga je Sijuks primetio.

Sa druge strane kosine teren više nije bio ni nalik na onaj u dolini. Tlo je bilo peskovito tako da je Šejn bez poteškoća mogao da prati trag koji je Aleks Purman svojim štapom ostavljao za sobom. Jarkocrveno sunce je polako nestajalo za horizontom. Šejn se vinuo na konja, koji se jedva kretao. Kada se nakon izvesnog vremena osvrnuo ugledao je Sijuksa koji se čak nije ni trudio da ostane neprimeten.

Bilo mu je jasno da će ovaj još u toku noći pokušati da ga ubije i da povрати svog ponija.

X

Sa slomljenim štapom pored sebe Aleks Purman je nemorno sedeo na peskovitom tlu. Teškom mukom je uspeo da se podigne na noge kada je ugledao Šejna kako mu se približava. Lice mu je bilo iskrivljeno od bola.

Kada je zaustavio pastuva pored njega, Šejn se još jednom osvrnuo da bi se uverio da ga Sijuks i dalje prati. Gotovo u istom trenutku Indijančeva „vinčesterka“ je zagrmela. Šejn je osetio kako mu je metak prohujao tik iznad glave. Ne oklevajući ni časa Šejn je sjahao s ponija, koji je ostao začuđujuće miran.

Purman je sa strahom u očima zurio u Šejna.

— Mičum? — bilo je jedino što je uspeo da izusti.

— Ne, nego vlasnik ponija! — odvratio je Šejn odmahnuvši glavom. Ne obazirući se više na Purmana, Šejn je jurio prema obližnjem grmlju koje je moglo da mu pruži kakav takav zaklon. Odmah zatim otkotrljao se u stranu. Srećna okolnost je bila ta što je već bio pao mrak i što mokasine na mekom peskovitom tlu nisu stvarale buku koja bi mogla da ga oda. Neprekidno je zurio u pravcu mesta na kom je ugledao blesak pušćanog hica.

Jedino što se čulo bio je topot kopita konja na kom se Sijuks približavao svom poniju. Sudeći po njegovom ponašanju bilo je jasno da je primetio da su dvojica belaca, koji su mu ukrali konja bili nenaoružani.

Sijuks je prolazio na nepunih dvadesetak jardi od mesta na kom se Šejn nalazio. Odmah zatim Šejn je počeo nečujno da mu se približava sa leđa. Znao je da ne sme da dozvoli

da Sijuks ubije Aleka Purmana ukoliko želi da obavi postavljene zadatke.

Desetak koraka iza ponija Sijuks je zaustavio konja, ispuštajući neke čudne piskave grlene glasove. Bilo je jasno da ga je pastuv prepoznao pošto je načuljio uši i počeo tiho, ali radosno da njišti. Odmah zatim pastuv se okrenuo i nesigurno krenuo prema Sijuksu.

On je sjahao sa svog konja, držeći pri tome repetiranu „vinčesterku“ u rukama. Jedva da je nogama dodirnuo tlo kada se kao gromom ošinut okrenuo. Šejn je začuo njegov iznenađen prodoran krik, a odmah zatim i kako se sručio u prašinu.

Šejn je munjevito skočio na noge i jurnuo prema Sijuksu. Još dok je trčao primetio je šepajuću siluetu Aleka Purmana. Mora da je primetio kako mu se Šejn približava pošto je poslednjim atomima snage odskakutao do Indijanca koji je nepomično ležao na zemlji gde je šćepao njegovu „vinčesterku“.

U tom trenutku Sijuks je počeo da se miče. Purman je uperio cev „vinčesterke“ u njega i povukao obarač još pre nego što mu se Šejn približio.

Začuvši pucnjavu Sijuksov konj je počeo da se preplašeno kreće unazad. U dva koraka Šejn se našao pored njega. Video je kako je Purman podigao „vinčesterku“ i kako je usmerio prema njemu. U istom trenutku kada se bacio u stranu prolomio se i pucanj iz „vinčesterke“. Začulo se njištanje konja, a odmah nakon toga i tup udar o zemlju tako da je Šejn znao da je metak pogodio konja.

Šejn je mahinalno posegao rukom prema peskovitom tlu zgrabivši punu šaku prašine koju je bacio u pravcu Purmana.

Dezertar je divlje kriknuo i ispalio još jedan metak, koji je proleteo daleko od Šejna. A onda se Šejn već našao pored Purmana, zadavši mu snažan udarac u slepoočnicu od kog se ovaj trenutno onesvestio.

Šejn je uzeo „vinčesterku“ u ruke i kleknuo pored Sijuksa. Indijanac mora da je na mestu ostao mrtav kada je Purman iz neposredne blizine ispalio hitac u njega.

Nakon toga Šejn je počeo da pretresa Indijančevu odeću ne bi li pronašao još kakvo oružje. I zaista kada ga je okrenuo licem prema zemlji ugledao je za pojasom kožne korice u kojima se nalazio veliki lovački nož. Drugu vrstu oružja Sijuks nije nosio sa sobom.

Purman je za to vreme ležao u dubokoj nesvesti. Čak se nije još bio osvestio kada je Šejn već uveliko zatrpao kameni procep u koji je prethodno smestio mrtvog Sijuksa.

Bilo mu je jasno da bi im u ovom trenutku dobro došao još jedan konj, ali je na kraju ipak došao do zaključka da možda ipak i nije tako loše što je Purman nehotice ubio drugog Indijančevog konja pošto bi u protivnom lakše uspeo da se otarasi Šejna što je svakako i dalje nameravao.

Osim deset metaka, koji su se nalazili u magacinu „vinčesterke“ Sijuks nije imao više municije. Šejn je povadio sve metke i stavio ih u džep.

Uniforma poručnika Reta Mičuma bila je prekrivena debelim slojem prašine. Nameravao je najpre da je očisti, ali je adutant pukovnika Torna Gilforda insistirao da smesta krene s njim do komandanta tvrđave „Jets”.

Kada su ušli u pukovnikovu kancelariju Mičum je odsečno salutirao. Lice mu je oblilo blago rumenilo kada je ugledao kako je na pukovnikovim usnama zatitrao osmeh. Sigurno je već odavno bio obavešten o tome šta se na „Čipeva Folsu” zbilo.

— Očekivao sam vas još juče na raportu, poručniče — reče pukovnik Gilford glasom koji nije zvučao nimalo ljutito. — Sedite, Ret. Da li me to moje pamćenje vara ili sam vam ja to bio naredio da mi se odmah javite nakon što „Čipeva Fols” pristane?

— Ne vara vas, ser — odvratio je Mičum mirno. — No ja sam verovao da ću uspeti da uhvatim kapetana Šejna i redova Purmana ako odmah krenem za njima.

— Uspeo je dakle da vas izigra, ha?

Sada se i poručnik nasmešio.

— Da. Nisam ni u snu računao s time da bi mogao da pokuša da pobegne pre nego što stignemo do tvrđave. Stvarno mi nije jasno kako je zajedno sa Purmanom sa kojim je bio vezan lisicama uspeo da se domogne obale. Purman ga se strahovito plašio pošto ga je on odmah po dolasku u ćeliju šćepao za gušu.

— Šejna su mi preporučili nadležni u Vašingtonu — prekide ga Gilford. — Rekli su mi da je Šejn najbolji od svih koji za jedan ovako pakleni zadatak uopšte stoje na raspolaganju. Da li ste naišli na njihove tragove kada ste krenuli za njima?

Poručnik Mičum odmahnu glavom.

— Ne, ali sam imao neki čudan osećaj da su im Sijuksi na koje smo nabasali kod severnog toka Medison krika bili za petama. Nakon što su Sijuksi skrenuli na sever i mi smo se vratili nazad u tvrđavu. Mislim da postoje realne šanse da se Šejn zajedno sa Purmanom probije do bespuća Južne Dakote.

Gilford klimnu glavom.

— U to možete biti posve sigurni, poručniče. No, to je tek početak. Šejn će se tek suočiti sa glavnim problemima kada tamo stignu. Tamo će Purman naime svim sredstvima nastojati da se otarasi Šejna.

— Da bi to učinio moraće da ga ubije i da mu odseče ruku — reče Mičum. — A koliko ja poznajem Šejna to baš i neće biti tako lako.

— Ubeđen sam da su do sada već odavno uspeli da se oslobode lisica — odvratio je pukovnik odmahnuvši glavom. Do svog odredišta treba da prevale više od 150 milja. Šta mislite, koliko će im za to biti potrebno vremena?

— Moraju da prođu kroz teritoriju Sijuksa što znači da će pod uslovom da im je pošlo za rukom da se domognu ko-

nja moći da jašu jedino noću. Pretpostavljam da će proći bar još tri dana pre nego što nestanu u brdima Južne Dakote.

— I ja sam istog mišljenja, poručniče — reče pukovnik. — Zbog toga ne smemo da gubimo vreme. Sumnjam da će se usuditi da pređu Vajt River, što opet znači da će se uputiti preko prevoja Kedar. Morate pre njih da stignete tamo, ali pazite dobro da vas Purman ne primeti. Zatim ćete slediti njihove tragove što i neće biti tako teško pošto sam se sa Šejnom dogovorio da ostavi određene znakove po kojima ćete moći lako da se orijentirate.

— Da li ste upoznali Šejna sa rizikom u koji se upušta? — zapitao je poručnik Mičum svog pretpostavljenog. — Blejk Mek Dovel će ga sigurno bez mnogo razmišljanja ubiti ako se pojavi zajedno sa Purmanom u njegovom skrovištu. On sebi jednostavno ne može da dozvoli da ostavi u životu stranca, koji je upoznat sa mestom gde se on i njegovi ljudi kriju.

— Šejn je upoznat sa svim detaljima — promrmrljao je Gilford. — Moraće nešto da smisli kako da se održi u životu dok vi sa svojim ljudima ne uspete da ga izvučete. Moraćete da budete izuzetno vešti, poručniče, pošto će Mek Dovel sigurno reagovati poput ranjenog grizlija ukoliko se u njega uvuče makar i najmanja sumnja.

— Daću sve od sebe, ser — reče Ret Mičum.

XII

Sledeća dva dana i dve noći Aleks Purman je bio preokupiran svojim iščašenim stopalom, koje je do te mere bilo oteklo da nije mogao da skine svoju vojničku čizmu. U nekoliko navrata je to pokušao, no srećom mu to nijednom nije pošlo za rukom pošto inače ne bi sigurno bio u stanju da načini ni najmanji korak.

Neprekidno su se kretali u neposrednoj blizini Vajt Rive-ra da bi u svakom trenutku mogli da se snabdeju vodom. Kod Sijuksa su bili pronašli malu mešinu za vodu tako da nisu morali suviše često da se izlažu opasnosti, odlazeći do reke gde su Indijanci mogli lako da ih primete.

I pored toga što Purman nijednog trenutka nije pogledao direktno u „vinčesterku“, Šejn je bio ubeđen da je naprosto goreo od želje da je se što pre dokopa. Kada bi se ulogorili Šejn je svaki put sakrivao metke i lovački nož pod čebetom, koje je skinuo sa Sijuksovog mrtvog konja i na kom je u toku hladnih noći spavao. Znao je, međutim, da mu prava opasnost preti tek kada stignu u blizinu Mek Dovelovog skrovišta. Zasada je još uvek bio potreban Purmanu koji je vrlo dobro znao da bez njegove pomoći neće moći da se domogne Južne Dakote.

Šejn se pitao da li se poručnik Mičum u međuvremenu bio smestio pored prevoja. Donekle ga je zbunjivalo to što ih je poručnik Mičum tako uporno pratio. Ovako se postavljalo pitanje da li će vojnici uopšte stići do prevoja pre nego što se on i Purman tamo pojave. Ili možda nisu razunali s time da im je pošlo za rukom da dođu do konja?

Šejn tiho opsova. Bilo je toliko toga nepredvidivog što je

još moglo da se desi da mu se pri samoj pomisli dizala kosa na glavi.

Pukovnik Gilford mu je rekao da je postojala opasnost da ga Mek Dovel odmah ubije kada stignu do skrovišta „Slač-hetsova”. Šejn je bio srećan što ga je pukovnik upoznao sa Mek Dovelovom celokupnom životnom pričom tako da će već nešto smisliti što bi zlikovca moglo da natera na razmišljanje.

Iste večeri su pred sobom ugledali prevoj Kedar.

Purmanove sitne svetle oči počеше da svetlucaju. Šejnu to nije promaklo iako je hodao ispred ponija na čijim leđima je sedeo Purman, zureći u pravcu prevoja. Osetio je žuljanje noža koji je od one večeri kada ga je oduzeo Sijuksu držao za pojasom ispod jakne, a ne u koricama da ga Purman ne bi primetio.

Počeo je da pada prvi mrak kada su stigli gotovo do samog prevoja. Šejn je počeo pogledom da traži povoljno mesto gde bi mogli da se ulogore. Kada je Purman to primetio odlučno je procedio:

— Moramo preko prevoja, Šejne. Ako se ovde ulogorimo mogli bismo da se izložimo opasnosti da nas otkrije neka patrola.

— Patrola? Ne misliš valjda da u ovom bespuću u kom nema čak ni Indijanaca ima vojske? Zbog čega bi to radili?

Purmanove oči se još više skupiše tako da su sada ličile na dva tanka proreza.

— Ima ih svuda oko nas — prosiktao je on.

Šejn u neverici odmahnu glavom.

— Bilo kako bilo neću im dozvoliti da me se domognu — reče Šejn. — Preći ćemo i preko Big Fut-prevoja, a onda ćemo nastaviti dolinom Sejdž Krika dalje prema zapadu. Kada se jednom domognemo planinskog masiva Blek Hilsa niko me neće uhvatiti.

Purman ništa nije odgovarao. Šejn je, međutim, jasno video kako je napregnuto razmišljao. Pukovnik Gilford mu je rekao da se Mek Dovel zajedno sa grupom dezertera krije negde u okolini Konata Hila. Ukoliko je Purman nameravao da im se pridruži tada će još pre Big Fut-prevoja morati da skrene na jug.

— U redu — izusti konačno Šejn. — Preći ćemo još noćas preko prevoja. Poznaješ li ovaj teren?

— Svakako. No, sve mi se čini da si ti bio već ovde.

— Nisam ali sam zato video mapu na kojoj je ovaj put bio ucrtan. Ako me sećanje ne vara onda je general Kaster pronašao ovaj put pre nekoliko godina, a zatim su ga ucrtali u sve vojne karte.

Izgledalo je kao da je Purman prihvatio ovo njegovo objašnjenje. Šejn je zatim prišao pastuvu i vinuo se na njegova leđa ispred Purmana. „Vinčesterku” je držao u krilu. U tom trenutku se začulo tiho zveckanje metalnih čaura u Šeinovom džepu. Načas je zaustavio dah. Nadao se međutim da Purman nije na pravi način protumačio ovaj zvuk već da je pomislio da su to lisice koje je Šejn još uvek nosio sa sobom.

Kada su prešli prevoj Purman mu je rukom pokazao u pravcu skrivenog planinskog procepa negde se nalazio planinski izvor.

— Na sledećih trideset milja nema nijednog izvora u ovom bespuću — promrmrljao je Purman.

— Mislim da ćemo bez problema stići do Čejen Rivera — reče Šejn sjahavši s konja.

Dok se Purman hramljući kretao prema izvoru Šejn je neprimetno zakopao metke i nož u peskovito tlo da bi to mesto odmah zatim prekrrio indijanskim čebetom. Nakon toga je počeo „vinčesterku” da zariža u obližnje grmlje da bi oterao zvečarke i skorpione koji su tu mogli da nađu utočište.

Purman se za to vreme već bio vratio sa izvora. Nije vuкао nogu kao prethodnih dana što je bio jasan znak da ga povređeno stopalo nije više tako jako bolelo. Spustio se u blizini ponija na tlo i već nakon nekoliko minuta do Šejnovih ušiju doprlo je njegovo glasno i ravnomerno hrkanje.

Šejn se sa mešinom u ruci uputio prema izvoru. „Vinčesterku” je prislonio o obližnju stenu pre nego što je prišao izvoru da bi se napio vode i odmah zatim napunio i mešinu. Vrativši se nazad, pogledao je još jednom Purmana, koji je spavao čvrstim snom. Oči su počele da mu se sklapaju pošto prethodne dve noći nije skoro uopšte spavao. Purmanovo prisustvo ga je neprekidno teralo da ostane budan.

Purmanovo ravnomerno hrkanje delovalo je uspavljujuće na Šejna tako da je ubrzo zaspao.

Kada je Šejn munjevito otvorio oči ugledao je pred sobom senku koja je prekrila svetlost polumeseca na vedrom zvezdanom nebu.

U nozdrvama je osetio Purmanov karakterističan zadah. Dezerter je upravo posezao za „vinčesterkom”, koja se nalazila u Šejnovom krilu.

Šejn je još uvek i suviše bio omamljen slatkim snovima da bi mogao pravovremeno da reaguje. Glasno je opsovao i bacio se prema Purmanu kada mu je ovaj istrkao „vinčesterku” iz ruku.

Purman je teško dahtao dok je zajedno sa Šejnom padao unazad da bi se odmah zatim vešto otkotrljao u stranu. Tišinu noći je prekinuo metalni zvuk puščanog mehanizma kada je Purman uperio cev „vinčesterke” u Šejna i kada je povukao obarač.

Udar na igla je međutim udarila u prazno.

Purman je ispuštao gotovo životinjski krik kada se Šejn ponovo ustremio na njega. Instinktivno se bacio u stranu i snažno zamahnuo praznom „vinčesterkom”.

I pre nego što je Šejn nastojao da svojom levom rukom ublaži udarac, cev „vinčesterke” je završila na njegovoj slepoočnici. Na trenutak mu se sve smračilo pred očima. Usta su mu bila puna peska dok se sa mukom podizao sa zemlje. Kao u magli je video kako je Purman zgrabio mešinu sa vodom i kako je pojurio prema poniju.

Kada se Purman vinuo pastuvu na leđa i kada mu je zabio čizme u slabine Šejn je pomislio da će ga pastuv zba-

citi. Dogodilo se međutim ono što je Šejn ponajmanje očekivao. Pastuv je mirno krenuo napred.

Još uvek ošamućen Šejn je krenuo za njim. Topot pastuvovih kopita odbijao se od okolnih stena, stvarajući gotovo nestvaran eho. Koji delić sekunde kasnije Purman je već nestao u mraku. Šejn je zastao teško dahćući dok je rukom oprezno prelazio preko slepoočnice. Pod prstima je osetio vreću krvi, koja mu se slivala niz lice.

Besno je opsovao svestan činjenice da je nepromišljeno dozvolio da ga Purman izigra. Izgledi da pronađe skrovište bande odbeglih vojnika bili su svedeni na minimum. Bez konja, „vinčesterke” i vode nije imao šta da traži u ovom bespuću. Jedini izlaz je video u tome da Purman bude toliko neoprezan i da počne da goni pastuva do iznemoglosti ili da poni u mraku na ovom nepristupačnom terenu slomi nogu. Sve je to međutim bilo malo verovatno.

Ipak se vratio do mesta na kom je do maločas mirno spavao gde je užurbanim pokretom otkopao metke i veliki lovački nož. Mesečina mu je omogućavala da prati tragove pastuva koji su se jasno ocrtavali na peskovitom tlu. Kada je napustio okrilje planinskog procepa u daljini je ugledao senku jahača.

Purman nije išao prema Bio Fut-prevoju već je gonio pastuva više prema jugozapadu u pravcu Konata Hila.

Sagnuvši se Šejn je od kamenja načinio strelicu koja je pokazivala u pravcu jugozapada. Nadao se da će poručnik Mićum i njegovi ljudi uspeti da pronađu ovaj improvizovani putokaz. Zatim se tvrdoglavo uputio za tragom koji je pastuv ostavljao za sobom.

Kada je ponovo pogledao u pravcu u kom je Purman jahao učinilo mu se, zahvaljujući tami koja ga je još uvek okruživala da teren i nije tako surov kao što se to na osnovu različitih priča moglo zaključiti. To ga, međutim, nije mnogo zavaravalo pošto je znao da se kreće prema najgorem paklu, koji je postojao zapadno od planinskog masiva Roki Mauntensa.

XIII

Pred Šejnom se isprečio surovi planinski masiv za koji nije znao da li će mu omogućiti prolaz dalje prema Konata Hilu. Čak ni on nije poznavao ovaj teren.

Trag ponija je već odavno bio izgubio. I dalje je za sobom ostavljao jasne znakove da bi ga poručnik Mićum pronašao u koliko bi se izgubio negde u ovom bespuću. Bio je i dalje ljut na sebe što je Purmanu dozvolio da ga izigra, no tu se sada ništa više nije moglo promeniti. Znao je da bi bilo pametnije da se vratio do izvora i da je sačekao poručnika Mićuma, ali mu to u ovom trenutku nije dozvoljavao njegov povređeni ponos. Nameravao je čvrsto da ako ništa drugo barem pokuša da obavi postavljeni zadatak kada je već ovde stigao.

Osećao je kako mu jezik u ustima sve više otiče. Prošlo je već više od 30 časova otkako je Purman nestao sa pastuvom.

Prethodne noći Šejn je spavao ukupno 12 časova tako da se osećao sveže i odmorno. Jedino što ga je mučilo bila je nesnosna žeđ, koja je pretila da mu pomuti razum.

Pretpostavljao je da je planinski masiv koji se podizao pred njim bio poslednja prepreka na putu do Konata Hila.

Bio je potpuno iznuren kada je konačno stigao do vrha. Pred njim se ukazalo beskonačno brdovito prostranstvo koje je na podnevnom suncu treperilo od nesnosne jare.

Kada je ponovo došao do daha počeo je napregnuto da razmišlja šta dalje da učini. Na trenutak je pomislio na poručnika Mićuma i njegov odred konjanika i odmah je postao svestan činjenice da je napravio još jednu grešku. Znao je da neće moći na konjima ovamo da ga prate i da je trebalo da potraži prelaz koji se i na konjima mogao savladati.

Samo na trenutak je pomislio da od svega digne ruke no onda se setio da je gotovo nemoguće da se vrati do izvora koji bi mogao da ga spase da ne umre od žeđi. Ne, za njega je postojao jedan jedini put, a to je bio onaj koji je vodio dole prema bespuću u kom se Mek Dovel sa svojim ljudima krio.

Počeo je oprezno da se spušta dole prema drugoj strani planinskog masiva. Tek kada se našao u samom podnožju u potpunosti je shvatio gde se nalazi. Teren je bio prekriven bezbrojnim planinskim procepima i dubokim klancima, koji su svaki za sebe bili vraški opasni i nepristupačni. Imao je utisak kao da se nalazi u beskonačnom lavirintu iz kog nema izlaza. Prvi put otkako je zajedno sa Purmanom skočio sa palube „Čipeva Folsa” u mutne talase Misurija Šejn je pomislio da bi ovo za njega mogao da bude poslednji zadatak na koji je kao pripadnik Sedme brigade krenuo.

Došavši do ivice dubokog klanca shvatio je da se ovde njegov put završava ukoliko mu ne pođe za rukom da se spusti dole u klanac. Hodao je više od sat vremena duž procepa u stenovitom tlu dok nije otkrio stazu kojom bi eventualno mogao da krene dole. Nije mnogo oklevao pošto je znao da sem ovoga nije postojao drugi izlaz iz ovog pakla. Dok se kretao strmom stazom stalno je strahovao da bi mogao da naide na neku nepremostivu prepreku i da bi to za njega bio kraj. Uspeo je nekako da siđe do samog dna uskog klanca koje nije bilo obasjano suncem iako je sunce upravo dostiglo svoj zenit. Nalazio se u hladovini koja je mogla da mu pruži kakvo-takvo osveženje posle napora kojima je bio izložen poslednjih dana. Na trenutak je zastao da bi se odmorio. Noge su mu gorele. Nije smeo ni da pomisli šta bi se dogodilo da je umesto mokasina na nogama nosio teške vojničke čizme.

Kada je dnom klanca krenuo dalje zastao je kao ukopan. Najpre je pomislio da ga to oči varaju, no tada je u peskovitom tlu otkrio jasne tragove konjskih kopita. Osetio je kako mu srce snažno lupa. Ako se nije varao onda su to bili tragovi nepotkovanog Sijuksovog pastuva.

Pitao se kako li je Purman samo dospeo ovamo? To je moglo samo da znači da je postojao i drugi put koji je vodio do ovog bespuća.

Možda je, međutim, prilaz tom putu bio toliko skriven da

je jedino neko ko je ovaj predeo dobro poznao mogao da ga otkrije? Stoga je bilo malo verovatno da ga je i poručnik Mičum pronašao naročito ako se kretao za znakovima koje je Šejn ostavljao za sobom.

Šejn nije imao vremena da dalje traga za odgovorima na sva ova pitanja koja su ga mučila. Najvažnije što je u ovom trenutku za njega bilo su Purmanovi tragovi na koje je tako neočekivano ponovo naišao. Krenuo je užurbanim korakom za njima. Strmi klanac se uzdizao visoko iznad njegove glave. Kretao se blagom uzbrdicom i nakon dva sata usiljenog marša uspeo je da napusti klanac gde je naišao na predeo prekriven najčudnovatijim oblicima stenovitih gromada.

Stresao se kada mu se učinilo da je pored jedne od tih gromada ugledao nečije kretanje. Skupljenih očiju zagledao se još jednom u tom pravcu. I zaista bilo je van svake sumnje da se to tamo kretalo ljudsko biće koje je pustinjom išlo pravo prema njemu.

XIV

Prilika koju je ugledao pred sobom bila je udaljena još jedva nešto više od 50 jardi od mesta na kom se nalazio. Šejnu je već odavno bilo jasno da je pred sobom imao ženu iako je nosila šešir sa širokim obodom, koji joj je skrivao veći deo lica.

Nosila je isto kao i on meke mokasine. U uskim pantalonama jasno su se ocrtavali njeni obli kukovi. Karirana široka košulja nije mogla da prikrije obrise njenih bujnih grudi.

Sa ove razdaljine jasno se videlo da nije bila naoružana. Jedino što je preko desnog ramena nosila bilo je nešto što je nalikovalo na torbu ili nešto tome slično. Kada je Šejn napusti okrilje zaklona u kom se nalazio, žena je preplašeno zastala.

Šejn je pred sobom ugledao prašnjavo, ali ipak prelepo lice sa krupnim plavim očima koje su pre iznenađeno nego preplašeno zurile u njega. Već u sledećem trenutku ženina zbunjenost je bila kao rukom odnesena i ona je jurnula prema njemu.

— Najzad! — uzviknula je ona. — Gde su vaši ljudi, kapetane? Da li ste... — i tu je zanemela kada je primetila da Šejn više ne nosi oznake kapetana konjice Sjedinjenih Država.

— Ko ste vi? — zapitao je Šejn.

Umesto odgovora ona je samo tiho izustila:

— Zar vi ne dolazite iz oblasnog regimenta? Recite gde je Sem Šepard?

Začuvši ove njene reči Šejn se začuđeno namrštio.

— Recite mi ko ste i odakle dolazite — procedio je Šejn pomalo nestrpljivo.

Ugledavši kako je žena preneraženo ustuknula, Šejn je dodao:

— Već dva dana nisam okusio ni kap vode. — Pri tome je uperio pogled u posudu koja joj je visila preko desnog ra-

mena. Radilo se o nekoj čudnoj četvorougaonoj plehanoj posudi za koju je Šejn pretpostavljao da sadrži rezerve vode koja je svakom čoveku u ovom bespuću preko potrebna.

Žena je sada stajala kao ukopana. U njenim očima ogledalo se beskrajno podozrenje i sumnjičavost, ali nikako i strah. Verovatno je sama sebi govorila da i onako nema ni trunke šanse da se živa izvuče ukoliko bi je nepoznati napao. Zato je skinula posudu sa ramena i pružila mu je.

Prišavši joj Šejn je drhtavim prstima počeo da otvara zatvarač i da prinosi posudu ustima. Voda je bila mlaka i već ustajala, no ona mu se u ovom času učinila daleko ukusnijom od najhladnijeg piva koje je pio u „Elkhorn” salunu u Klirsvoteru. Otpio je, međutim, jedva nekoliko gutljaja da bi odmah zatim ponovo začepio posudu i vratio je ženi.

Bilo je više nego očigledno da nije nameravala da mu kaže ko je. Jasno je jedino bilo da je očekivala vojnike, a ne njega. Šejnu, međutim, nije bilo poznato da je Sedmi konjički puk stacionirao negde u ovom bespuću jedan svoj regiment. Da je bilo tako pukovnik Gilford bi ga sigurno sa time upoznao.

I ko je bio taj Sem Šepard?

Gilford mu je naveo sva imena ljudi koji su dezertirali zajedno sa Blejkom Mek Dovelom, no ime Sem Šepard tom prilikom nije pomenuo.

Šejn je upravo nameravao da je još jednom upita ko je ona u stvari kada je ugledao oblak prašine, koji im se strahovitom brzinom približavao. Radilo se nesumnjivo o povećoj grupi ljudi, koji su besomučno ganjali svoje konje.

Klimnuo je glavom u tom pravcu i žena ga je odmah shvatila pošto se i ona okrenula, zagledavši se u oblak prašine iz kog su se najpre pojavila dvojica jahača koji su ugledavši ženu i Šejna na trenutak zaustavili svoje konje.

Šejn je počeo jezikom da prelazi preko svojih ispucalih usana. Ona dvojica su na sebi imali iscepane uniforme kao i tamne šešire sa ogromnim obodom. Žena koja je stajala pored njega nije morala da mu govori ko su ti ljudi. Znao je da je pred sobom imao dva dezertera iz Mek Dovelove bande „Slač-hetsova”.

— Da si su ova dvojica vama za petama? — upitao je tiho ženu.

Ona ćutke klimnu glavom.

Dvojica jahača ponovo poteraše svoje konje.

— Ko su oni? — promrmljao je Šejn.

Okrenuvši se prema njemu žena ga ljutito pogleda.

— Nemojte se praviti kao da do sada niste čuli za „Slač-hetsove” prosiktala je ljutito. — Pa došli ste ovamo da biste se priključili Blejku Mek Dovelu. Hajde, šta čekate, pozdravite već jednom vašeg prijatelja!

U tom trenutku iz oblaka prašine izronili su i ostali članovi Mek Dovelove bande.

Šejn je munjevito sakrio lovački nož ispod uniforme u nadi da Mek Dovel i njegovi pratioci to nisu primetili.

Njih ukupno četvorica se zaustaviše na nepune tri jarde od žene i Sejna.

Krajičkom oka Šejn se zagledao u čoveka na vrancu. Bio je ne malo iznenađen kada je video da je ovaj na sebi imao uniformu pukovnika konjice Sjedinjenih Država.

Mek Dovel je bio zarastao u gustu crnu bradu. Tamna kovrdžava kosa virila mu je ispod oboda ogromnog vojničkog šešira. Dok se obraćao ženi ponašao se kao da uopšte nije pri-mećivao Sejna.

— Šta ti je sve ovo trebalo, Bea? — zapitao je Mek Dovel ljutito. — Pa valjda si mogla da pretpostaviš da nećeš uspeti da nam umakneš. Ili si možda pomislila da će ti Sem doći sa vojskom u susret?

Sva ova pitanja ostala su, međutim, bez odgovora pošto je žena samo napućila usne i uporno ćutala.

U tom trenutku se iz grupe jahača izdvojio jedan omanji zdepast momak, koji je nosio uniformu običnog redova. Gornji deo vojničke uniforme bio je prekriven mnogobrojnim zakrpama dok je preko grudi nosio redenik sa municijom. Cev „vinčesterke“ držao je uperenu u Šejnove grudi.

— To je ta protuva, pukovniče!

Mek Dovel se zagledao u Sejna.

— Kapetan Šejn ako se ne varam? — upitao je on, razvlačeći pri tome usta u životinjski osmeh. — Aleks je bio ubeđen da vam neće poći za rukom da pronadete ulaz u klanac.

— Pa i nisam ga pronašao — odvratio je Šejn pomalo razdražljivo.

— Hej, pa ovaj tera šalu sa nama, pukovniče — reče zdepasti momak.

Mek Dovel odmahnu glavom.

— Sumnjam da si u pravu, Rufuse. Kapetan je time verovatno hteo da kaže da se uzverao uz masiv Devils Era.

Šejn potvrdno klimnu glavom.

— Krenuo sam kroz brda nakon što me je Purman iznenadio na spavanju i nakon što mi je ukrao ponija. Nadam se da ćete mi omogućiti da mu se revanširam, pukovniče.

Na ove Šejnove reči Mek Dovel se samo glasno nacerio.

— To ne mogu baš da vam obećam, kapetane — procedio je on nakon izvesnog vremena. — Štaviše nosim se mišlju da vam odmah ovde prosviram metak kroz lobanju.

— A šta biste time dobili? Sigurno ste već od Purmana saznali da me vojska traži. Rešeni su da me obese ako me se ponovo domognu. Jedino što mi je u ovom trenutku potrebno to je konj. A kada jednom stignem do predele Blek Hilsa tada mi vojnici nikada više neće ući u trag.

Sa Mek Dovelovog neobrijanog lica iznenada je iščezao osmeh i ono je poprimilo posve ozbiljan izraz.

— Znači li to da dobro poznajete tu teritoriju?

— Bolje nego bilo ko u Sedmom konjičkom puku. Rekao bih čak da je bolje poznajem i od velike većine Indijanaca.

Mek Dovel nije ništa odvratio. Izvesno vreme je buljio još u Šejna da bi zatim prišao ženi i pružio joj ruku. Ona je na trenutak oklevala, no onda je prihvatila i Mek Dovel je povukao gore na vranca iza svojih leđa.

— Rufuse, ti ćeš jahati zajedno sa kapetanom Šejnom — naredio je Mek Dovel svom pratiocu.

Kada je Šejn krenuo prema momku primetio je iznenađan pokret od kog mu se sledila krv u žilama. Mek Dovel je naime potegao svoj teški vojnički „kolt” i sada je držao njegovu cev uperenu u Šejnovu glavu.

— Bilo bi najbolje da najpre predate Rufusu naoružanje koje nosite sa sobom, kapetane — reče ovaj ledenim glasom.

Svestan činjenice da je Mek Dovel znao za lovački nož Šejn ga je izvukao iz korica i pružio momku. Na trenutak je razmišljao da li da mu preda i lisice no tada je odbacio tu pomisao pošto lisice na kraju krajeva nisu predstavljale nikakvo oružje.

Mek Dovel je na to ponovo vratio „kolt” u futrolu i Šejn se smestio u sedlo iza Rufusovih leđa.

Kada su krenuli Šejn se osvrnuo i bacio još jedan letimičan pogled na klanac koji se sada nalazio iza njih. Pomislio je da ukoliko poručniku Mičumu pođe za rukom da pronađe ulaz u klanac da će sigurno i moći da prati tragove koje su konji ostavljali u dubokom peskovitom tlu.

Ubrzo zatim morao je sebi da prizna da je u tom pogledu potcenio Mek Dovela. Već nakon nekoliko stotina jardi banda dezertera je skrenula na kamenitu podlogu na kojoj ni najbolji tragač ne bi pronašao ni najmanji trag. To je značilo da će od sada biti prepušten samom sebi i sve će zavisiti od toga da li će Mek Dovel progutati njegovu priču ili ne.

Postojao je još jedan problem, koji je mučio Šejna, dok su se laganim kasom kretali prema skrovištu „Slać-hetsova”. Pitao se kako će Aleks Purman reagovati kada ga bude ponovo ugledao. Sigurno će poći od toga da će Šejn koga je u ćeliji upoznao kao prekog i plahovitog čoveka pokušati da se osveti za ono što mu je učinio.

XVI

Iznenada se pred njima pojavila mala skrivena dolina. Ništa pre toga nije ukazivalo na činjenicu da bi se na ovom stenovitom platou moglo naići na jedno za ove surove prilike pitomo mesto. U dolini su se pored gomile iskopane zemlje nalazile tri na brzinu sklepane kolibe. No to nije bilo ono što je Šejna najviše iznenadilo. Sa neskrivenim čuđenjem zurio je u vetrenjaču koja se nalazila pored koliba i koja se isto kao i kolibe ša ivice platoa nije mogla primetiti. Šejn je bio uveren da su vetrenjaču koja se polako okretala dezerteri koristili da bi pomoću njene snage crpili vodu iz bunara koji mora da se tu negde nalazio. U neposrednoj blizini koliba tlo je bilo golo, ali je zato samo desetak jardi dalje rasla trava

koja je celoj dolini davala neku gotovo nestvarnu zelenu nijansu. U koralu načinjenom od debelih užadi stajalo je desetak konja među kojima je Šejn odmah prepoznao ponija kojeg je pre nekoliko dana ukrao iz logora Sijuksa.

Kretali su se malim strmim puteljkom, koji je vodio pravo prema kolibama. Bilo je očigledno da su konji ovim putem išli gotovo svakodnevno pošto ih neprekidno odranjanje stevnovitih gromada nije ni najmanje uplašilo.

Začuvši njihov dolazak četvorica ljudi su se pojavili na vratima jedne od koliba. Svi oni su nosili već pomalo izbledele uniforme koje su isto kao i Rufusova bile prekrivene mnogobrojnim zakrpama.

Šejnov pogled je bio uperen u Aleksa Purmana. Bilo je očigledno da se on u međuvremenu već bio potpuno oporavio od napora kojima su prethodnih dana bili izloženi. Na nogama je umesto teških vojničkih čizama imao neku vrstu kožnih papuča. Jedino što je još ukazivalo na njegovu povredu bio je debeli zavoj, koji je bio obmotan oko desnog stopala.

Pogledom je zatim prešao i preko ostalih iz Mek Dovelove bande. Svi do jednog su sumnjičavo zurili u Šejna. Niko nije progovorio ni jednu jedinu reč sve dok Mek Dovel nije zaustavio svog vranca i dok nije pomogao ženi da sjaši. Ona je odmah zatim nestala u jednoj od koliba.

Šejn je sjahao s konja.

Purman očigledno više nije mogao da se savlada tako da je prišao Mek Dovelu, koji je upravo skidao sedlo sa svog vranca.

— Blejk, zašto mu odmah nisi prosvirao tu njegovu prokletu lobanju? Pa sada zna gde se nalazi naše skrovište i moći će da nas oda i da možda na taj način spase svoju glavu.

— Sve dok je sa nama ništa od toga neće moći da ostvari — odvratio je Mek Dovel mirno.

Purman se nije usuđivao bilo šta još da kaže. Bilo je očigledno da niko nije smeo da mu se usprotivi, pošto su i ostali kojima je očigledno smetalo Šejnovo prisustvo čutke pognuli glave.

— Niste naišli na starog? — upitao je konačno jedan visoki snažni momak koji je prema Gilfordovom opisu mogao da bude jedino Herman Kobner.

Mek Dovel sa smeškom odmahnu glavom.

— Da nisi možda nervozan, Hermane? Rekao sam vam da ne treba da se plašite. Šepard će se sigurno vratiti. Moguće da ga je nešto zadržalo, ali će sigurno uskoro stići.

— Ali trebalo je još juče da stigne!

Mek Dovel sleže ramenima. Zatim je klimnuo glavom u pravcu Aleksa Purmana i rekao: — Za pola sata dođi sa kapetanom Šejnom kod mene. — Ne sačekavši Purmanov odgovor Mek Dovel se okrenuo i uputio prema srednjoj od tri kolibe.

Šejn je sačekao dok Mek Dovel nije zatvorio vrata za sobom, a onda se iscerio i upitao Purmana: — Pa, Alekse, jesi li mi dobro čuvao mog ponija?

Purman glasno opsova. Šejn je primetio kako je pogledom

brzo preleteo preko ostalih dezertera da bi se uverio da će mu ovi pomoći ukoliko Šejn jurne na njega.

Purmanova ruka se nalazila na dršci revolvera, koji je držao zadenut za pojasom. Šejn je munjevito reagovao tako da je uspeo da iznenadi Purmana koji jednostavno nije bio dovoljno brz. Levicom mu je šćepao zglob šake tako da je on bio primoran da ispusti revolver. Gotovo istovremeno Šejn je zamahnuo desnicom koja je završila na Purmanovoj bradi, odbacivši ga nekoliko metara unazad.

Sa izrazom bola na licu Šejn je počeo da trlja zglavke svoje desnice. Zatim se izazivački zagledao u okupljene bandite.

— Ima li neko nešto protiv? Pitam se samo šta biste vi uradili da vam je neko kome ste pomogli da pobegne ukrado konja i da vas je nakon toga ostavio bez vode i oružja u puštinji.

Niko od njih očigledno nije bio voljan da mu odgovori na ova pitanja. Svi su se ćutke okrenuli i sklonili u senku nastrešnice najveće od sve tri kolibe čija su vrata stajala širom otvorena.

Ugledavši vodu koja se slivala u veliko korito pored vetrenjače Šejn je pored onesvešćenog Purmana krenuo u tom pravcu. Najpre je oprao ruke a onda je počeo halapljivo da pije vodu, koja je imala neki čudno gorak ukus.

Dezerteri su ga ćutke posmatrali. Podigavši glavu Šejn se zagledao u gomilu zemlje koju je još ranije primetio pored koliba. Pažnju su mu privukle lopate i još nekoliko naprava koje obično koriste kopači zlata. Sada su mu neke stvari postale jasnije. Kolibe su očito pripadale starcu o kome je Herman Kobner maločas govorio, a koji je sada nekuda bio nestao.

Mek Dovel je rekao da će se starac sigurno vratiti. Šejnu je bilo jasno da je starac za koga je Mek Dovel rekao da se zove Šepard imao nekakve veze sa ženom na koju je Šejn naišao na izlazu iz klanca. Pitao se da li je ona živela ovde s njim u ovoj divljini.

Šejn se vratio do kolibe u trenutku kada se iz pravca koralala pojavio zdepasti Rufus Brok. Prišao je Purmanu koji je upravo dolazio svesti i pomogao mu da se podigne na noge. Zatim je podigao vojnički „kolt” koji je ležao u prašini i zadenuo ga Purmanu ponovo za pojas.

Šejn je prišao kolibi u kojoj je žena maločas nestala. U trenutku kada je nameravao da otvori vrata put mu je presekao jedan od bandita. Momak čije mu se lice učinilo simpatičnim nije mogao da ima više od dvadesetak godina. Plava tek izrasla brada prekrivala je njegovo od sunca i vetra preplanulo lice.

— Bolje nemojte ulaziti unutra, kapetane — reče on tiho. — Pukovnik nam je to svima najstrožije zabranio.

— Da li se i on toga pridržava? — upitao je Šejn glasno se nacerivši.

Momak ga je samo ćutke ošinuo pogledom. Bilo je jasno da nije bilo uobičajeno da se na pukovnikov račun zbijaju

šale. Odmah zatim on se okrenuo i vratio do ostalih iz bande „Slač-hetsova”. Šejn se zagledao znatiželjno u momka za koga je znao da se zove Majk Talifero. Zbog čega je momak dezertirao zajedno sa Mek Dovelom to ni pukovnik Gilford nije mogao da mu kaže.

Aleks Purman je za to vreme pogledom punim mržnje pratio svaki Šejnov pokret. Nije se, međutim, usuđivao da još jednom potegne revolver, jer je vrlo dobro znao da bi zapao u grдне nevolje ukoliko se ne bi držao Mek Dovelovih naređenja.

Onih pola sata su užasno sporo prolazili. Konačno se Purman podigao i dao znak Šejnu da krene za njim.

XVII

Blejk Mek Dovel je poluotvorenih očiju ćutke saslušao Šejnovu priču. Kada je Šejn završio ovaj je podigao glavu i pogledao prema Aleksu Purmanu.

— Imaš li šta da dodaš?

Dezserter odmahnu glavom.

— Ne. Sve se odigralo upravo onako kako je Šejn rekao. No i pored toga mi se čini da nikada ne možemo biti dovoljno oprezni kada su ovakve stvari u pitanju. Zato zaista ne shvatam zašto se ustručavaš da ga jednostavno smakneš? Vojne vlasti su ga i onako osudile na smrt. Bili bi nam čak zahvalni kada bi saznali da smo izvršili presudu umesto njih. Niko nas zbog toga ne bi osuđivao, Blejk.

— Sve je to nevažno, Alekse. Pored one šesnaestorice koje smo do sada smakli to nam ne bi mnogo pomoglo. Ono što mene interesuje to je što kapetan Šejn odlično poznaje predeo Blek Hilsa.

Šejn je primetio kako je Purman iznenađeno iskolačio oči.

— Znači li to da mi ne veruješ? — prosiktao je on.

— To nisam rekao, Purmane. To jednostavno znači da bi tebi moglo nešto da se dogodi, a od ostalih niko ne bi uspeo tamo da se snađe. Moglo bi, dakle, da se dogodi da nam Šejn još bude od velike koristi. I zbog toga češ ga od sada ostaviti na miru, jesi li me razumeo?

Aleks Purman se međutim nije tako lako predavao.

— Ipak mi se sve ovo ne sviđa — procedio je on. — Niko me ne može ubediti da su ga slučajno strpali u istu ćeliju sa mnom i da su ga kasnije lisicama svezali za mene. Šta će se dogoditi ako je on, u stvari, poslan ovamo sa zadatkom da pronađe naše skrovište? Možda je na svom putu dovde ostavio tragove tako da su odredi vojske već negde u blizini.

— Zbog čega ste uopšte ubili kapetana Mek Kejna, Šejne — upitao je Mek Dovel sumnjičavo se zagledavši u Šejna. — Poznavao sam Mek Kejna i znam da nije bilo lako da se čovek sukobi s njim.

Šejn sleže ramenima.

— Ako ste ga poznavali onda znate da je jurio za svakom suknjom koju bi ugledao.

Mek Dovel lagano klimnu glavom.

— To je tačno. Čak se nije ni ustručavao da se udvara ženama svojih drugova i pretpostavljenih oficira samo ako bi mu se neka od njih svidela.

— I ja sam bio oženjen, pukovniče — dreknu Šejn ljutito. — Mek Kejn je mislio da sa njom može da radi šta hoće samo zato što je bila Indijanka i zato sam se pobrinuo da nikada više ne preotme ženu bilo kom muškarcu.

Bilo je dovoljno da pogleda izraz Mek Dovelovog lica, pa da vidi da je svojom pričom postigao željeni cilj. Kada je čuo da je Šejn bio oženjen Indijankom Mek Dovelova sumnjičavost je odjednom nestala.

— Verovatno bi i ja isto tako postupio da sam bio na vašem mestu — promrmljao je Mek Dovel.

Suvonjavo lice Aleksa Purmana bilo je crveno od besa. Sada kada je bilo jasno da je Šejn pridobio Mek Dovelovo poverenje za njega je bilo van svake sumnje da je Šejn izdajica. Otvorio je usta da nešto kaže no u tom trenutku se ispred kolibe začula zaglušujuća galama.

Blejk Mek Dovel je šćepao revolver, koji se sve vreme nalazio ispred njega na stolu i krenuo prema vratima kolibe.

Šejn je takođe bio već na nogama. Krajičkom oka posmatrao je Purmana koji je i dalje sumnjičavo vrteo glavom no to ga u ovom trenutku nije mnogo zabrinjavalo. Mirno je krenuo za Mek Dovelom koji se već nalazio na čistini ispred kolibe. Na vratima najmanje kolibe stajala je plavokosa Bea dok su se dvojica dezertera žestoko tukli. Bili su to Rufus Brok i koštunjavi, ali snažni Herman Kobner. Kobner je bio izuzetno brz tako da je uspevao da izbegne najveći broj udaraca zdepastog i pomalo tromog Rufusa Broka. Preciznim direktima Kobner je pogađao Broka po licu i terao ga u pravcu vetrenjače.

Brok se derao da najzad stane i da se bori kao pravi muškarac, a ne da stalno uzmiče da bi odmah zatim njegovi udarci završili u praznom.

Mek Dovel je skrštenih ruku posmatrao šta se to događa. Bilo je očigledno da nije nameravao da se umeša.

Šejn je imao vremena da na miru osmotri čitavu bandu pošto su svi bili preokupirani tučnjavom koja se nastavljala nesmanjenom žestinom.

Majk Talifero je stajao u blizini žene. Verovatno je sukob i izbio zbog nje. Izgledalo je da je Majk spreman da je brani ukoliko to bude bilo potrebno.

Ostala trojica su se i dalje nalazili ispod nastrešnice gde su potražili spas od vrelog podnevnog sunca.

Mali krivonogi momak u sredini mora da je bio Miki Hil. O njemu je Šejn znao samo toliko da se sa svima lako sukobljavao i da je veći deo vremena dok je bio u vojsci proveo po svim mogućim zatvorima.

Div koji je stajao pored njega bio je Džed Hočkis. Hočkis je bio okoreli ubica koji je golim rukama ubio već trojicu svojih drugova dok su se zbog sitnica tukli. Pre nego što je dezertirao zajedno sa Mek Dovelom očekivao ga je vojni sud koji bi ga verovatno osudio na višegodišnju robiju.

Treći u grupi bio je Ken Skot, suvonjavi lepuškasti momak sa gustim plavim brkovima. Skot je bio okoreli prevarrant osumnjičen da se bavio nedozvoljenom trgovinom sa Indijancima. Verovatno se izgubio zbog toga što je osećao da će mu uskoro ući u trag i da će i on završiti u zatvoru kao i mnogi drugi koji su Indijancima prodavali oružje.

Šejnov pogled je ponovo odleteo do one dvojice koji su se još uvek tukli. Bilo je više nego jasno da Kobner gospodari situacijom. Kada su stigli gotovo do same vetrenjače Brok je ispustio prodoran krik i potegao revolver.

Šejn je zaustavio dah kada je ugledao kako je Mek Dovel uperio svoj revolver u tom pravcu. Nije bilo potrebe da se umeša pošto se Herman Kobner munjevito našao pored Rufusa Broka. Dolinom se prolomio prasak revolverskog hica koji se zario u prašinu na samo nekoliko jardi iza Kobnerovih leđa koji je držao Brokovu desnicu i njome udarao o ivicu ogromnog valova u koji se slivala voda. Bolno jauknuvši, Brok je konačno ispustio revolver iz ruku. Odmah zatim je i izgubio ravnotežu i završio u vodi koja je usled njegove težine počela da se preliva na sve strane.

— Sada je bilo dosta, Hermane! — odjeknuo je Mek Dovelov odsećan glas.

Kada se Kobner osvrnuo Šejn je ugledao njegovo od besa iskrivljeno lice koje je začudo bilo poprimilo gotovo samrtničko žutu boju. Kobner je polako išao prema pukovniku. Miki Hil i Džed Hočkis pojuriše prema vetrenjači kako bi pomogli Rufusu Broku da se izvuče iz ogromnog valova. Kada su ga konačno izvukli iz vode desna podlaktica mu je bila nekako neprirodno iskrivljena u stranu. Šejn je bio uveren da je ruka slomljena.

Kobner se zaustavio na nepunih pet koraka od Blejka Mek Dovela. Nije čekao da ga on upita za razloge njegovog sukoba sa Brokom već je tiho procedio: — Niko me ne može sprečiti ako želim da odem, pukovniče. Za mene je došao kraj boravku ovde u ovoj dolini. Uveren sam da je čovek pored tebe najobičniji špijun koga je vojska ovamo poslala. Upšte mi ne liči na oficira. A i to što se stari još uvek nije pojavio još jedan je znak da nešto ne valja. Nemam nameru da budem ovde kada vojska bude opkolila ovu dolinu. Rešio sam da idem odavde!

Mek Dovel je polako spustio ruku u kojoj je držao revolver, vrativši ga mirno u futrolu.

— Ovde samo jedan čovek izdaje naredbe, a to sam ja! — rekao je pretećim prizvukom u glasu.

Kobner odmahnu glavom.

— Nemojmo se više zavaravati, Mek Dovele. Nismo više u vojsci. Svi smo mi obični dezerteri, lopovi i ubice čije su glave ucenjene. Neće se ni najmanje ustručavati da nas sve zajedno izrešetaju kada nas budu ovde ili bilo gde drugde pronašli. Krajnje je vreme da raspustimo ovu našu družinu i da odbacimo ove proklete šešire. Bilo kako bilo ja odoh. Mek!

Okrenuvši se Kobner se lagano uputio prema jednoj od koliba odakle se vratio nakon nekoliko minuta sa sedlom pre-

ko levog ramena. Preostali članovi bande su stajali kao ukopani na svojim mestima. Svi do jednog su ćutke očekivali rasplet događaja. Pa čak i Rufus Brok koji je sa izrazom bola na licu levom rukom pridržavao slomljenu podlakticu.

Kobner se za to vreme bio uputio prema koralu.

Nije prešao više od pet-šest koraka kada je Blejk Mek Dovel potegao revolver i ispalio metak pravo u njegova leđa.

Kobneru pokleknuše kolena. Sedlo mu je kliznulo sa ramena i tresnulo dole u prašinu. Samo koji delić sekunde kasnije Kobner se opružio koliko je dug udarivši licem o tlo. Bilo je jasno da mu više nema pomoći.

— Da li još neko namerava da mu se pridruži? — upitao je Mek Dovel hladno.

Svi su ćutke oborili pogled.

XVIII

Majk Talifero i Džed Hočkis su sahranili Hermana Kobera. Stvari koje su ostale za njim podelili su svi zajedno između sebe.

Izgledalo je kao da nikome više ne smeta Šejново prisustvo iako je i dalje kod svih bila prisutna doza podozrenja. Aleks Purman je neprekidno sumnjičavo zurio u njega, no nije progovorio ni jednu jedinu reč sa njim.

Šejn je noć proveo u velikoj kolibi u krevetu Hermana Kobnera. Satima nije mogao da zaspi od smrada koji je ispuњavao kolibu. Pored toga se i plašio da bi Purman mogao da pokuša da ga ubije na spavanju.

Mislio je na plavokosu ženu za koju je od Majka Talifera saznao da se zove Beatris Šepard i da je kćerka starca koji je izgradio ove tri kolibe i koji je ovde u ovoj dolini tragao za zlatom. Sada je bio odsutan pošto ga je Mek Dovel poslao u Bafalo Gap da ih snabde rezervama hrane i municije, koje su već bile na izmaku. Momak više ništa drugo nije uspeo da mu kaže pošto mu je Purman naredio da se ne primiče Šejnu.

Uspeo je u nekoliko navrata da ulovi ženin pogled, no bilo mu je jasno da je i ona bila ubeđena da Šejn najobičniji dezertter koji je došao sa namerom da se priključi Mek Dovelovoj bandi.

Negde pred ponoć Šejn se podigao i krenuo sa ćebetom u ruci napolje. Nije mu promaklo da se i Purman bio probudio i da je u tami zurio u njega. Kada je bio kod vrata Purman je besno prosiktao:

— Kuda si krenuo, Šejne?

— Napolje na svež vazduh — odvratio je Šejn. — Već dva dana si ovde i mogao si već odavno da se opereš, Purmane.

Purman je besno uzdahnuo, no ostao je da leži na svom krevetu.

Izašavši napolje, Šejn se uputio prema vetrenjači gde se smestio na travu. Buka pumpe koja je neprekidno crpela vodu nije mu mnogo smetala pošto i onako nije nameravao da spava.

Nije prošlo ni nekoliko minuta i Purman se takođe pojavio na nastrešnici ispred kolibe. Verovatno je mislio da će Sejn pokušati da ukrade konja i da pobegne da bi doveo vojSKU ovamo u dolinu.

I Sejn se već bio nosio tom mišlju, no znao je da bi to verovatno značilo i smrt plavokose Beatrise, kao i njenog oca. Ako odluči da beži tada je bio rešen da i nju povede sa sobom.

Purman se nakon izvesnog vremena smestio pored ulaza u kolibu u nameri da ne dozvoli Sejnu da se neprimetno iskra-de iz doline.

Sejn se pitao šta li Mek Dovel sada smera. Herman Kobner je očigledno znao šta im se sprema. Omča im se polako, ali sigurno svima stezala oko vrata. Pa čak i kada bi otkrili da je Sejna ovamo poslala vojska i kada bi ga uklonili to im verovatno ne bi mnogo koristilo pošto su vojne vlasti bile rešene da ih što pre pošalju na vešala.

Iznenada je Sejn pored valova začuo gotovo nečujan šum. Odmah je pogledao u pravcu kolibe. U svetlosti mesečine video je da je on i dalje sedeo pored vrata. Sada je bilo van svake sumnje da je to bila plavokosa Bea.

— Cujete li me? — prošaputala je ona.

Ne pomerajući se sa mesta Sejn klimnu glavom.

— Ko ste vi? Da nije Kobner ipak možda bio u pravu kada je rekao da vas je poslala vojska da biste ušli u trag Blejku Mek Dovelu?

Sejn je, međutim, i dalje ćutao pošto nije znao da li može da joj veruje. Možda je bila spremna da kasnije izvuče sebe i svog oca oдавde time što će Mek Dovelu otkriti ko je on u stvari.

— Zašto je vaš otac otišao da snabde Mek Dovela i njegove ljude? — upitao je tiho.

— Mek Dovel mu je pripremio da će me ubiti ukoliko obavesti vojsku.

— Zna li šta Mek Dovel smera?

— Namerava da sa svojim ljudima napusti dolinu i da preko Blek Hilsa nestane u pravcu Montane. Ovde više ne mogu da ostanu pošto je hrana za konje na izmaku, a i bunar će verovatno uskoro presušiti pošto već tri meseca ovde u ovim brdima nije pala ni kap kiše.

Sejn se setio Mek Dovelovih reči. Zato je dakle tog razmoranog pukovnika zanimalo da li Sejn poznaje predeo Blek Hilsa.

— Šta mislite zašto vaš otac toliko kasni?

— Zaista ne znam! Mora da se nešto dogodilo. Najpre sam pomislila da je obavestio vojne vlasti kao što sam mu i savetovala tako da sam i ja pokušala da pobegnem. Mislila sam da će me tražiti dalje na zapdu, pa sam pošla gore na sever.

Sejn joj je tiho dao znak da učuti pošto je video kako se Purman podigao na noge. Začuo je samo još neki njemu nepoznat zvuk, a onda je sve utihnulo osim ravnomernog kloko-tanja pumpe.

Aleks Purman mu se približavao.

— Da ti to ne razgovaraš sam sa sobom? — upitao je ovaj

sumnjičavo dok se oprezno osvrtao oko sebe. Kada se uputio prema valovu Šejn je bio spreman da ga ščepa za gušu ukoliko ovaj otkrije Beu Šepard. Žena je međutim izgleda već bila nestala.

— Nešto te mnogo zanimam, Purmane? — reče Šejn tiho.

— Mene ne možeš da zavarаш, Šejne — prosiktao je suvonjavi dezertar. — Znam da nisi ništa drugo do običan špijun, jer me inače ne bi pratio sve dovde. Niko ko ima iole nešto u glavi ne bi to učinio.

— Možda mi i nije mnogo stalo do života nakon svega onoga što mi je moja žena učinila, Purmane — reče Šejn tiho. — A možda sam samo hteo da ti zahvalim što si me ostavio bez vode usred pustinje.

Purman instinktivno ustuknu nekoliko koraka unazad. Ruka mu se nalazila na dršci revolvera, koji je držao zadenut za pojasom.

— Trebalo bi stvarno da te napunim olovom — začuo se Purmanov izbezumljen glas.

— Možda, ali tu je Mek Dovel koga se plašiš kao nikog drugog, zar ne?

Ne odgovorivši ništa, Purman se naglo okrenuo i vratio do kolibe. Ovoga puta se, međutim, nije smestio ispod nastrešnice nego je ušao unutra, zatvorivši čak i vrata za sobom.

Šejn se lagano podigao i krenuo dalje od vetrenjače. Hteo je da drugi pomisle da mu smeta rad pumpe i žuborenje vode. Smestio se na samoj ivici ne previše dubokog udubljenja u peskovitom tlu. Na trenutak mu se učinilo kao da je u svetlosti mesečine na jednom od prozora kolibe ugledao Purmanovo lice koje ga je neodoljivo podsećalo na glavu pacova. Šejn se tiho nasmešio pri pomisli da je sada držao Purmana u šaci. Znao je da se on bez Mek Dovelove izričite naredbe neće usuditi da digne ruku na njega.

Šejn je skupio čebe i stavio ga pored sebe kako bi izgledalo da se njime u snu pokrio. Nakon izvesnog vremena jednostavno je kliznuo dole u udubljenje. Čebe je ostalo i dalje na svom mestu tako da je iz pravca kolibe izgledalo da i dalje leži pored same ivice udubljenja.

Hteo je već da sa druge strane izađe iz udubljenja kada je na njegovom rubu ugledao nečiju senku.

Beatris Šepard je nečujno kliznula dole i zaustavivši dah zastala na nepuna dva koraka od Šejna. Čutala je izvesno vreme, no onda mu je prišla još bliže tako da mu je nos zagolicao miris njene bujne plave kose.

— Čula sam šta je Purman rekao, Šejne — prošaputala je ona. — Kada bih samo znala da li mogu da vam verujem.

Šejn se blago osmehnu.

— Šta da vam kažem na to, Bea? To da li možete i da li hoćete da mi verujete moraćete ipak sami da odlučite. Uvek biste mogli da pomislite da vas, u stvari, lažem tako da zapravo nema nikakvog smisla da vam odgovorim na vaše pitanje.

Kada mu se ona još više približila Šejn je primetio da su gornja dva dugmeta njene karirane košulje otkopčana. Pitao

se da li je to bila samo puka slučajnost? Ne, u tako nešto Šejn nije mogao da poveruje.

Sjaj mesečine obasjavao je njene bujne grudi. Njena mala ruka dodirnula je Sejnovu neobrijano lice. Usne su joj bile vlažne i do pola otvorene. Tada se i njena druga ruka našla na Šejnovom licu i ubrzo zatim on je osetio kako mu mrsi kosu na zatiljku.

Bein vrelli dah prelazio je preko njegovog lica dok su u tami njene usne žudele da se stoje s njegovim.

Šejnu je bilo jasno zašto ona sve ovo čini. Verovala je očigledno da bi ako mu se poda mogla da ga privoli da joj pomogne kako bi se što pre izvukla iz ovog košmara.

Strastveno je zagrlivši, Šejn je povukao dole prema sebi. Kada je osetila dodir Šejnovog snažnog tela Bea Šepard je tiho zastenjala. Drhtavim prstima potražila je Šejnovu ruku da bi je odmah zatim prinela svojim grudima.

Šejn je osećao njenu meku sedefastu kožu pod svojim prstima. Osećao je kako mu krv ubrzano struji kroz telo. Bilo je više nego jasno da je Bea Šepard imala iskustva u ovakvim stvarima. Svakim svojim pokretom dokazivala je Šejnu da je vrlo dobro znala šta muškarcima pričinjava najveće zadovoljstvo.

Kada joj je košulja kliznula sa ramena ona je još više zabacila glavu unazad, prepuštajući se Šejnovom milovanju. Počeo je usnama da prelazi preko njenih nabreklih dojki od čega je Bea naprosto gubila dah. Iz njenog grla se oteo strastven uzdah i ona je utonula dublje u još uvek vreli pesak. Donjim delom tela počela je da se uvija kao zmija i kada je Šejnova ruka kliznula niz njeno telo primetio je da je upravo svlačila svoje pantalone.

Zatim je i Šejn uz Beinu pomoć počeo užurbano da se svlači. Prepušteni svojoj strastvenoj igri zaboravili su potpuno na smrtnu opasnost kojoj su u ovom trenutku bili izloženi ukoliko bi ih Mek Dovel ili neko od njegovih ljudi ovako zatekao. Bea je zarila lice u Šejnova mišićava ramena da ne bi kriknula kada je osetila da se približava vrhuncu kakav do sada još nikada nije doživela.

Konačno su klonuli nazad u vreli pesak dok su im se tela kupala u sopstvenom znoju. Prošlo je još dosta vremena pre nego što je Bea uspela bilo šta da izusti.

— Ja... Šejne, ja... — prošaputala je ona, no Šejn joj nije dozvolio da završi započetu misao. Nakon što je nežno poljubio otpuzio je tiho do ruba udubljenja, zagledavši se u pravcu utihnutih koliba. Iako je sve još uvek bilo mirno znao je da bi uskoro neko od Mek Dovelovih ljudi mogao da se probudi i da dođe na ideju da ga potraži.

Bea je očigledno bila pomislila to isto pošto se već uveliko bila obukla kada se Šejn vratio do nje. Navlačeći svoje pantalone, Šejn je pokazao u pravcu konja.

— Mogli bismo da uzmemo dva konja i da pobegnemo odavde — promrmljao je Šejn. — Ukoliko razjurimo i ostale, neće nas sigurno stići pre nego što stignemo do Bafalo Gapa.

Bea je odlučno odmahnula glavom.

— Ne nameravam da idem odavde bez moga oca, Šejne.
— Možda mu se nešto desilo tako da se uopšte neće vratiti.
— Rekla sam da ne idem bez njega — odvratila je ona tvrdoglavo.

— Do đavola, zar misliš da će Mek Dovel ostaviti tebe i tvog oca u životu kada bude odavde kretao?

— Pokušaj da me razumeš, Šejne. Ali, zaista ne mogu.

— Ako mu krenemo u susret mogli bismo zajedno da krenemo za Bafalo Gap.

— Sumnjam da bismo ga pronašli pošto odlično poznajem svog oca. To što se do sada nije vratio može da znači samo jedno: vojnici su sigurno krenuli za njim i on sad pokušava da ih se otarasi.

— Pa hoćete li im dozvoliti da vas tek tako ubiju? — zapitao je Šejn grubo. — Ili možda misliš da će ti ovo što si sa mnom uradila uspeti i kod Blejka Mek Dovela?

Ona ga je samo besno ošinula pogledom i tiho dodala: — Ovo zaista nisam od tebe očekivala, Šejne.

— Pa šta onda nameravaš da učiniš, Bea? Jednostavno ne mogu da verujem da ti uopšte nije stalo do toga da odavde izvučeš živu glavu.

— Naravno da mi je stalo do toga, ali to još uvek ne znači da zbog toga moram da žrtvujem život moga oca. Ne bih sebi nikada mogla da oprostim kada bih ga sada ostavila na cedilu i kada bi ga Mek Dovel hladnokrvno ubio.

— Ali tvoj otac neće imati ništa od toga ako i ti pođeš sa njim u smrt.

— To ne, ali bismo mogli zajedno da se borimo protiv Mek Dovela i njegove bande.

Šejn je zabezeknuto pogleda.

— Da se borimo? Čime? Pa ja nemam čak ni najobičniji nož. Kako si sve to zamislila?

— U kolibi imam revolver i očevu sačmaricu — reče ona tiho.

— A kako stojiš sa municijom?

Ona ćutke klimnu glavom.

— U redu — promrmaljao je Šejn nakon izvesnog vremena. — Sačekaćemo dok se stari Šepard ne vrati. Nadam se da ti je jasno da baš nemamo velikih izgleda u borbi protiv sedmorice okorelih revolveraša.

— Mogla bih da nagovorim Majka Talifera da nam se pridruži — prošaputala je ona.

— Hm! — reče Šejn. — To bi onda značilo da nas je četvoro protiv njih šestorice što i ne bi bilo tako loše. Nisam baš siguran da će Majk biti spreman da tako nešto učini pošto vrlo dobro zna šta bi to za njega značilo.

Na njenom prelepom licu pojavio se vragolast osmeh.

— To samo prepusti meni — reče ona.

Začuvši kako se otvaraju vrata kolibe, Šejn je rekao Bei da se što pre izgubi odavde, a on se munjevito vratio do mesta na kom se nalazilo njegovo smotano ćebe.

Čovek koji je bio izašao iz kolibe bio je Aleks Purman koji se mirno uputio prema bunaru da bi utolio žeđ.

— Da li uvek ovako nemirno spavaš, Purmane — upitao ga je Šejn kada je on pogledao u njegovom pravcu.

— Samo kada znam da se negde u blizini nalaze špijuni, kao što si ti — dobacio je Purman razdražljivo. Sada kada se uverio da Šejn ipak nije nameravao da u toku noći pobjegne, dezertir se okrenuo i vratio u kolibu.

Šejn je sačekao da sve ponovo utihne pre nego što se spustio dole u udubljenje kako bi čebetom uklonio tragove, koje su on i Bea ostavili na mekom peskovitom tlu.

XIX

Poručnik Ret Mičum je u sebi psovao dok je brisao znoj sa čela. Polako je počeo da sumnja da su oznake koje je Džoni Zambo pronašao poticale od Šejna. Sve ovo nije više imalo bilo kakvog smisla.

Odjednom su bili izgubili tragove nepotkovanog konja i jedino što je još ukazivalo na prisustvo ljudi u ovom bespuću bile su te kamene oznake koje su uporno pratili. One su, međutim, vodile pravo prema ovom žučkastom planinskom masivu koji nikako nisu mogli da savladaju na konjima.

Poručnikov skaut Džoni Zambo je odlučno tvrdio da Šejn i Purman više nisu jahali na indijanskom poniju. Ali ako je tako, gde se onda izgubio taj prokleti konj?

Poručnik Mičum jednostavno nije imao drugog izbora već da se zaustavi ispod samog masiva Devils Era. Džoni Zambo je krenuo dalje sam peške i poručnik je sada ulogoren čekao da se njegov skaut vrati.

Pored skauta i narednika Bakhenona u poručnikovoj pratnji su bila još osmorica vojnika za koje je Mičum polako sumnjao da će biti dovoljni da izađu na kraj sa bandom Blejka Mek Dovela.

Razmišljao je o Šejnu. Verovatno već oдавно više nije bio među živima. Blejk Mek Dovel nikada nije bilo šta nepotrebno rizikovao, tako da se postavljalo pitanje zašto bi to sada učinio. Poručnik Mičum je bio ubeđen da je Mek Dovel ukoliko je Šejnu uopšte pošlo za rukom da se do njega probije ubio Šejna da bi bio siguran da ovaj nikome neće otkriti skrovište „Slač-hetsova”.

Vojnici su mrzovoljno zurili u poručnika pošto im je on najstrože zabranio da potpale vatru i da nakon napornog višednevnog jahanja sebi skuvaju kafu. Sedeli su svi do jednog na zemlji i grickali suvi vojnički dvopek.

U tom trenutku poručnik Mičum je primetio kako se narednik Bakhenon iznenada podigao i kako je zurio u pravcu zapada. Našavši se u samo nekoliko koraka pored njega, Mičum je odmah video šta je to privuklo narednikovu pažnju.

Bio je to ogroman oblak prašine koji se uzdizao iznad udaljenog brdovitog uzvišenja.

— To bi trebali izbliza da pogledamo, Džoni — procedio je poručnik. — Povešćemo još dvojicu sa sobom dok će Mani sa preostalim vojnicima sačekati ovde da se Zambo vrati. Naredi da osedlaju konjel

Bakhenon je odjurio do vojnika gde je odsečnim glasom preneo poručnikove naredbe. Dvojica vojnika su se užurbano uputili prema svezanim konjima i već pet minuta kasnije oni su u snažnom galopu odjahali u pravcu zapada.

Mičum je bio uveren da ovaj oblak prašine nema baš nikakve veze sa Sejnom, no ipak ga je živo interesovalo ko se to smuca po ovom bespuću.

Savladavši teško pristupačnu stenovitu prepreku ugledali su dolinu koja se prostirala duž planinskog masiva Devils Era. Narednik Bakhenon je podigao ruku i pokazao prema prevoju gde se oblak prašine jedva još nazirao. Pogledavši kroz veliki vojnički durbin, poručnik Mičum je u daljini razaznao sitne tamne tačke. Zaključio je da se radi o najmanje desetak jahača. U istom trenutku kada ih je ugledao došao je do zaključka da prvi oblak prašine koji je narednik Bakhenon ugledao nije mogao da potiče od ove grupe jahača.

Dao je rukom znak svojim ljudima i oni su krenuli za njim. Strma nepristupačna staza vodila je dole u kanjon. Dok su se oprezno spuštali poručnik je iznenada ugledao na vrelom podnevnom suncu blesak, koji je privukao njegovu pažnju. Zagledao se u pravcu juga gde mu se učinilo da uski procep deli planinski masiv na dva dela, no bljesak se nije ponovio. Zaključivši da mu se sve to samo priviđalo, poručnik Mičum je svoju pažnju ponovo usredsredio na grupu jahača, koji su im se približavali. Skamenio se pri pomisli da bi moglo da se radi o Blejku Mek Dovelu i njegovoj bandi protiv kojih sa samo tri čoveka ne bi imao ni trunke šanse.

Izenada je iza svojih leđa začuo Bakhenonov glas. Osvrnuvši se, ugledao je kako je on zaustavio svog konja i kako je pokazivao dole prema kanjonu.

— Šta je bilo, Džoni? — procedio je Mičum.

— Učinilo mi se da vidim neko kretanje tamo dole.

Mičum odmahnu glavom uveren da je i Bakhenon počeo da halucinira što i nije bilo nikakvo čudo na ovom suncu, koje je pretilo da im sprži mozak.

Bakhenon je, međutim, ostao uporan i krenuo je u pravcu odakle mu se učinilo da je primetio ljudsku priliku. U tom trenutku kanjonom se prolomio prasak puške. Metak se zario neposredno ispred kopita Bakhenonovog konja, podižući pri tome oblak prašine koja je na trenutak zaslepila narednika, čiji je konj počeo uplašeno da se propinje.

Nakon što je uspeo ponovo da ga umiri Bakhenon mu je snažno zario mamuze u slabine i konj je jurnuo dole prema dnu kanjona. Poručnik Mičam je doviknuo dvojici vojnika da skrenu udesno i da napadnu nepoznatog sa druge strane. Odmah zatim krenuo je za Bakhenonom, držeći se malo levo od njega.

Izenada je začuo narednikov prodoran krik, ugledavši kako je ovaj u visokom luku izleteo iz sedla. Poručnik je u prvi mah bio pomislio da je narednik pogođen, no on se već nakon nekoliko trenutaka podigao i ne sačekavši poručnikovu naredbu jurnuo prema skrovištu odakle je nepoznati sada neprekidno pucao.

Prilazeći sa strane stenama iza kojih se on krio, poruč-

nik Mičum je ugledao tri teško natovarene mazge, a odmah zatim i čoveka koji je čučao oslonjen o koleno pored ogromne kamene gromade, pucajući na Bakhenona koji mu se sve više primicao.

Kada je zapucao iz svog vojničkog „kolta“ Mičum je ugledao kako je čovek leđima udario o stenu i kako je polako spustio „vinčesterku“.

U tom trenutku zapucao je i narednik Bakhenon.

— Prekinite paljbu, naredniče! — dreknuo je Mičum sjahavši iz sedla. Gotovo istovremeno sva četvorica pripadnika Sedmog konjičkog puka su stigli do zaklona nepoznatog čoveka, koji je lenjim pokretom ispustio pušku iz ruku i podigao ih uvis.

Poručnik Mičum je držao revolver uperen u njegove grudi.

Čovek je bio zarastao u gustu sedu bradu, koja mu je dosezala gotovo do polovine grudi. Odeća mu je bila prekrivena debelim slojem prašine, dok mu je široki kožni šešir prekrivao dobar deo prepianulog izboranog lica, koje je bilo uokvireno dugom sedom kosom.

Svojim sitnim očima zurio je u vojnike, koji su ga okružavali, da bi mu se na kraju iz ustiju oteo uzdah olakšanja:

— Huh, a ja sam već pomislio da ste vi iz Mek Dovelove družine.

XX

Poručnik Mičum je sa podozrenjem gledao starca.

— Ko ste vi? — prosiktao je poručnik.

— Šepard, Sem Šepard, poručniče.

— A šta ovde, do davola, tražite?

— Dolazim iz Bafalo Gapa gde sam se snabdeo provijantom. Imam kolibu preko u Kadoka Veliju.

— Na Indijanskoj teritoriji? Šta tamo tražite?

— Moram li na to da vam odgovorim, poručniče — reče starac iscerivši se glasno.

— Mora da je ono što se zove krtica, poručniče — umešao se narednik Bakhenon. — Verovatno tamo traga za zlatom i tako će biti sve dok ga Sijuksi ili neko drugo pleme ne skalpira.

— Šta znate o „Slač-hetsovima“?, Šeparde? — upitao je Mičum.

Starac sleže ramenima.

— Jedino to da se ovde negde kriju. Da li ste im vi za petama?

Ovo njegovo pitanje je, međutim, ostalo bez odgovora.

— Sledeći put malo bolje pogledajte kada pucate na ljude u uniformama — reče poručnik ljutito. Bio je van sebe od besa što ga je starac samo zadržao. Ukoliko su ljudi kod Big Fut-prevoja začuli pucnje tada su bili upozoreni na prisustvo nepoželjnih gostiju.

Poručnik se okrenuo uputivši se ponovo prema svom konju. U prolazu je dobacio naredniku Bakhenonu: — Recite mu da se gubi odavde, i to što pre. Mi ćemo nastaviti dalje na zapad, naredniče.

Kada se ponovo našao u sedlu Mičum je počeo napregnuto da razmišlja šta bi u ovom trenutku bilo najpametnije. Sa dna kanjona u kom su se nalazili nije mogao da vidi Big Fut-prevoj. Nije mogao sa sigurnošću da tvrdi da su oni jahači, koje je malopre ugledao u blizini prevoja čuli pucjavu. No i pored toga je bilo izuzetno opasno da im tek tako krenu u susret pošto ih je po njegovoj proceni sigurno bilo trostruko više od njih četvorice.

Znao je da će morati da se upusti u taj rizik ukoliko želi da ispuni postavljeni zadatak. Ukoliko se zaista radi o „Slač-hetsovima” tada će jednostavno morati negde da se zabarikadira i da sačeka dok mu Zambo i ostali ne priskoče u pomoć.

Bakhenon i ona dvojica vojnika su mu se priključila. Videl i su još kako je starac uzjahao svoju mazgu da bi uskoro zatim napustili kanjon odakle im se ponovo pružao pogled na Big Fut-prevoj.

Međutim, od jahača nije više bilo ni traga ni glasa. I dalje je negde u daljini lebdeo onaj isti oblak crvenkaste prašine. Nakon otprilike pola časa stigli su do prostranog platoa ispod samog prevoja odakle su primetili da se oblak prašine sada kreće ravno prema njima.

Poručnik Mičum počeo nelagodno da se osvrće, no Džoni Zambo i ostali vojnici se nikako nisu pojavljivali. Zatim je izvukao svoj „karabin” iz futrole i dobacio naredniku Bakhenonu: — Bolje da se negde sklonimo, Džoni. Bilo bi pogubno da ih mi prvi napadnemo. Izbrojao sam više od deset jahača.

Bakhenon klimnu glavom. Poterao je konja prema obližnjim stenama dok je poručnik vojnicima izdao naredbu da uklone sve tragove koji bi mogli da ukažu na njihovo prisustvo.

Zatim su se svi zajedno smestili u zaklon neprekidno zureći u oblak prašine. Ubrzo zatim su ugledali jahače, koji su u daljini polako izranjali iz prašine.

Poručnik Mičum se nije usuđivao da ponovo izvuče svoj durbin i da još jednom pokuša da razazna o kome se radi, pošto se plašio da bi njegov odsjaj mogao da ih oda. Jedino što je sa mesta na kom se nalazio mogao da vidi bilo je da su jahači na sebi imali plave uniforme i tamne šešire sa ogromnim obodom. Jahali su u koloni od po dvoje.

— Spreman sam da pojedem svoj vojnički šešir ukoliko su to Mek Dovel i njegovi ljudi, poručniče.

Mičum ga zamišljeno pogleda.

— Misliš da su to...? — I on se sada zagledao u pravcu jahača, koji su im se približavali u besomučnom galopu. — Sto mu gromova, Džoni, stvarno si u pravu! To nije Blejk Mek Dovel već kapetan Grafton iz Bafalo Gapa!

Poručnik Mičum je zatim izašao iz zaklona i podigao „karabin” visoko iznad glave, ispalivši dva metka u nebo.

Videli su kako se besprekorna vojnička formacija gotovo istovremeno razbila. Dvojica koji su jahali na čelu kolone poteraše svoje konje u stranu, držeći pri tome svoje „vinčesterke” u rukama.

Poručnik Mičum je pored narednika Bakhenona jurnuo

prema svom konju i u galopu krenuo vojnicima u susret. Kapetan Grafton ga je već nakon nekoliko sekundi prepoznao tako da je vratio „vinčesterku” nazad u futrolu. Prethodno je svojim ljudima dao znak da im više ne preti nikakva opasnost.

Kada je stigao do kapetana Graftona Mičum je zauzdao svog mrkova i odsečno salutirao.

— Poručnik Mičum na specijalnom zadatku, ser! — reče on.

Kapetan Grafton se namrštio i samo upitao: — „Slač-het-sovi”, zar ne?

Poručnik Mičum klimnu glavom.

Nagnuvši se u sedlu malo unapred, kapetan je rukom prešao preko svog prašnjavog lica i procedio: — Da li ste naišli na nekog starca koji je za sobom vukao tri natovarene mazge, poručniče?

— Da, pre otprilike sat vremena, kapetane. Pucao je na nas, a kada smo ga opkolili rekao je da je pomislio da smo Mek Dovelovi ljudi.

— Gde je to bilo? — zapitao je Grafton namrštivš se.

Mičum je pokazao nazad u pravcu kanjona.

— Tamo dole. Rekao nam je da ima kolibu u Kadoka Veliju. Da li nešto nije u redu sa tim čovekom, kapetane?

— Pratimo ga već treći dan otkako je krenuo iz Bafalo Gapa, poručniče. Osumnjičen je da snabdeva Mek Dovelovu bandu hranom i municijom. Priča se da negde u ovoj dolini traga za zlatom.

Poručnik Mičum je naprosto prebledeo. Nije mogao sebi da oprostí što je dozvolio da ga starac prevari kao najobičnijeg žutokljunca.

— Pokažite nam put do tog kanjona, poručniče! — naredio mu je kapetan Grafton.

Mičum klimnu glavom. Znao je da ne mora da sluša kapetanova naređenja, pošto je u džepu imao punomoć pukovnika Gilforda, koja ga je činila nezavisnim od svih drugih naredbi, no ipak je odlučio da odvede kapetana i njegov odred do mesta sa kog je starac pucao na njih.

Sem Šepard je naravno već odavno bio nestao. Još uvek su se jasno oertavali tragovi teško natovarenih mazgi koji su vodili prema obližnjim stenama. Ubrzo zatim tragovi su nestali. I pored svih nastojanja Graftonovog skauta da ih ponovo pronađe, to mu nije pošlo za rukom. Izgledalo je kao da se starac zajedno sa svojim mazgama nasred malog stenovitog platoa pretvorio u vazduh.

Pošto nije imao nikakvih razloga da ne izvesti kapetana Graftona o pojedinostima svog zadatka, poručnik Mičum je to u kratkim crtama i učinio.

Kapetan je sumnjičavo vrteo glavom dok mu je Mičum pričao o Šejnu, koji je kao navodni dezertar i ubica trebao da se uvuče u njihove redove.

— Poželite mu da mu to nije pošlo za rukom — promrmljao je kapetan Grafton.

Mičum je nervozno počeo da se osvrće, no bilo je jasno da se Džoni Zambo, njegova poslednja nada još uvek nije pri-

ključio ostalim vojnicima, koji su ga čekali kod planinskog masiva Devils Era.

Sunce je polako netajalo iza visokog planinskog prevoja.

Poručnik Mičum se osećao više nego bedno. Bio je svestan činjenice da je Šejn najverovatnije već odavno mrtav i da je on za to snosio najveći deo krivice.

Kapetan Grafton je u međuvremenu svojim ljudima bio naredio da podignu logor. Nameravao je da sledećeg jutra nastavi traganje za starim Semom Šepardom.

Dok se sve više smrkavalo, poručnik Mičum je na zemlji ćutke sedeo pored narednika Bakhenona.

Iznenada se logorom proneo neki čudni žagor. Svuda oko njih čuli su se glasovi u tami koji su dovikivali nešto što poručnik u prvom trenutku nije mogao da razazna.

— Ne pucajte! — dreknuo je neko.

Kao gromom ošiniti poručnik Mičum i narednik Bakhenon skočiše na noge pošto su odmah prepoznali taj glas.

Bio je to Džoni Zambo, poručnikov skaut.

XXI

— Gde su Mani i ostali vojnici, Džoni? — upitao je poručnik Mičum sa čuđenjem u glasu dok je netremice zurio u skauta.

Zambov otac je bio crnac a majka čistokrvna Indijanka. Zambo je odrastao među Čejenima i priključio se vojsci tek nakon što je njegovo pleme proterano u rezervat na severu Nevade.

Džoni Zambo se nikada nije libio da javno ukaže na svoje Indijansko poreklo. Osim plave uniforme sa dve kose žute crte na rukavima, Zambo je bio isto onako obučen kao što se i prijavio u vojsku.

— Nisam ih video, poručniče — odvratio je Zambo svojim dubokim glasom. — Dolazim iz kanjona koji se ovde u blizini završava. Sa druge strane Devils Er masiva sam naišao na one iste znakove koje je Šejn i ranije ostavljao. Pored toga sam uspeo da otkrijem još i tragove ponija na kom su on i Purman jahali duž Vajt Rivera.

U tom trenutku im se pridružio i kapetan Grafton. Dok im je prilazio čuo je skautove reči, no nije mu bilo jasno šta one treba da znače. I Mičum je začuđeno gledao Džonija Zamba.

Skaut je, međutim, produžio sa svojim izveštajem još pre nego što je poručnik bilo šta uspeo da ga upita.

— Purman mora da je negde pre Devils Er prevoja ukrao Šejnu konja, a zatim je krenuo sam dalje. Uklonio je sve tragove kopita za sobom, a pošto smo i onako krenuli za Šejnom nismo ni mogli da naiđemo na bilo šta što bi moglo da ukazuje na Purmanovo prisustvo. Mora da je i Šejn izgubio njegove tragove inače ne bi krenuo putem koji je vodio preko planinskog masiva. Pronašao ih je ponovo tek u kanjonu sa druge strane Devils Era. Krenuo sam nazad kroz kanjon i izašao sam nedaleko odavde. Ulaz u kanjon je toliko nepristupačan i skriven da samo dobri poznavaoči ovog terena mogu da ga otkriju. Sumnjam da bi ga bilo ko od nas pronasao da smo tražili s ove strane planinskog masiva.

— Da li si još nešto otkrio, Džoni? — upitao je Mičum. Skaut klimnu glavom.

— Nekog starca sa tri teško natovarene mazge. I on se kretao tim istim kanjonom. Sakrio sam se tako da nije mogao da me vidi.

— Šepard! — uzviknuo je kapetan Grafton radosno. — Hajde, Zambo, pokažite nam put do tog kanjona. Izdaću odmah naredbu za pokret.

Džoni Zambo odmahnu glavom.

— U mraku konji neće uspeti da se spuste dole u kanjon, ser. Izgubili bismo sigurno bar polovinu konja, koji nam stoje na raspolaganju. Moraćemo da sačekamo jutro, pa da tek onda krenemo.

Kapetan Grafton je samo teška srca i teko posle dugog pre-mišljanja prihvatio Zambov savet.

Poručnik Mičum je za to vreme poslao narednika Bakhenona i jednog od vojnika da potraže Manija i ostale vojnike da bi i oni sutra u osvit zore krenuli sa njima kroz kanjon u nadi da će ih on odvesti do Mek Dovelovog skrovišta.

XXII

Šejn je sedeo u senci nastrešnice i krajičkom oka posmatrao ljude koji su se bili okupili ispred Mek Dovelove kolibe.

Svi do jednog su ispoljavali znake primetne nervoze. Otkako se probudio, Šejn nije čuo da o bilo čemu drugom razgovaraju do o starom Semu Šepardu.

Jedino je Aleks Purman zurio u Šejna dok drugi uopšte više nisu obraćali pažnju na njega. Verovatno su bili ubeđeni da im od njega ne preti nikakva opasnost sve dok ne pokuša da pobegne iz njihovog logora.

Rufus Brok je držao svoju polomljenu ruku u marami svezanoj oko vrata. Sudeći po njegovom zajapurenom licu bilo je više nego jasno da je u toku noći dobio visoku temperaturu. Šejnu su ti prvi simptomi bili dobro poznati. Najverovatnije se radilo o višestrukom prelomu ruke, a ako su se delovi podlaktice zarili u okolno tkivo i ako su se već inficirali, tada je zdepasti Brok imao samo minimalne izgleda da ovde u divljini preživi, ukoliko naravno ne dopusti da mu njegovi prijatelji odseku čitavu ruku.

Vrata Blejk Mek Dovelove kolibe se otvoriše i u njima se pojavio samozvani pukovnik sa velikim tamnim vojničkim šeširom na glavi. Držeći „vinčesterku“ u ruci najpre se zagledao u Šejna da bi se zatim obratio svojim ljudima.

— Krenućemo u potragu za Šepardom — reče Mek Dovel. — Majk i Miki, vas dvojicu krenite na zapad. Dobro otvorite oči da vam se ne bi desilo da negde nabasate na patrolu. Ukoliko ih ugledate, vratite se odmah nazad u logor. Alekse nas dvojica krećemo na sever. Moglo bi se dogoditi da je Šepard zbog vojnika bio primoran da jaše zaobilaznim putem da bi ih se lakše otarasio.

— Moja noga nije još sasvim u redu, Blejk — promrmljao je Purman pogleda uperenog u Šejna. — Ne bih voleo da ponovo otekne.

Mek Dovel koji očigledno nije bio naviknut da mu se neko

suprotstavlja na trenutak se namrštio, ali je na kraju ipak samo klimnuo glavom.

— Ako je tako, onda ostani ovde u logoru. Kene, ti ćeš umesto Aleksa poći sa mnom. Aleks, Džed i Rufus ostaju ovde. I nemojte se ustručavati da kapetana napunite olovom ukoliko pokuša da pobjegne!

Šejnu nije promaklo kako su Purmanove oči zasvetlucale kada je začuo ovu Mek Dovelovu naredbu. Znao je vrlo dobro šta je u ovom trenutku suvonjavom dezertoru prolazilo kroz glavu. Sigurno će iskoristiti priliku da smakne Šejna, a da zatim Mek Dovelu kaže da je bio prisiljen na tako nešto pošto je on nameravao da pobjegne.

— Vas trojica pripremite sve za pokret — reče Mek Dovel odsečnim glasom. — Ukoliko ne pronađemo Šeparda do podneva vratićemo se u logor. Pronašli mi njega ili ne, još danas krećemo odavde!

U trenutku kada su Ken, Majk i Miki izlazili sa sedlima u rukama iz kolibe na vratima najmanje kolibe pojavila se Beatris Šepard. Izbegavala je da pogleda Šejna, no on je odmah primetio da je izuzetno nervozna. Očigledno je čula Mek Dovelove reči i predosećala je da će dan koji je bio pred njima doneti odluku da li će se odavde živa izvući ili ne.

Dok su se ostali već bili uputili prema koralu da bi osedlali svoje konje, Majk Talifero je zastao i pogledom fiksirao Aleksa Purmana.

— Nešto nije u redu, Talifero? — procedio je Purman.

Mladić klimnu glavom.

— Sve mi se čini da tvoja noga baš i nije u tako lošem stanju kao što si maločas rekao — odvratio je ovaj tihim glasom. — Nije mi jasno zbog čega ti je toliko stalo do toga da ostaneš ovde u logoru, ali ako je to zbog mis Šepard, onda bih ti savetovao da odustaneš od toga. Ukoliko je samo pipneš, ubiće te kao besnog psa.

Purmanovo lice se zajapurilo od besa.

— Gledaj ti samo svoja posla, mali, i ne zabadaj nos u ono što te se ne tiče — prosiktao je Purman.

— Nemoj posle da kažeš da te nisam opomenuo, Purmane — dodao je Talifero mirno. — Uopšte se neću obazirati na činjenicu što si Mek Dovelov prijatelj!

Aleks Purman je ljutito zurio u Talifera koji se bio okrenuo i uputio prema koralu da bi i on osedlao svog konja. Purmanova ruka se nalazila na dršci revolvera, no nije se usuđivao da ga i potegne i da mladiću ispali metak u leđa.

Mek Dovel i Ken Skot krenuše na sever. Mali krivonogi Miki se nacerio Purmanu kada je između koliba poterao svog konja u pravcu zapada. Nepunih desetak jardi iza njega kretao se i Majk Talifero.

Od onih koji su ostali u logoru niko se nije pomerio sve dok i iza jednih i iza drugih nije ostao samo gust oblak prašine. Sa licem iskrivljenim od bola, Rufus Brok je krenuo prema središnjoj kolibi, dok su se Purman i Džed Hočkis nešto došaptavali.

Aleks Purman koji je u Šejnu video nepoželjnog uljeza,

sada je očigledno računao s tim da bi Šejn mogao da pokuša ili da pobjegne ili da ih savlada i da ih preda vojnim vlastima.

Džed Hočkis se uputio prema Mek Dovelovoj kolibi gde se sa revolverom u ruci mirno spustio na zemlju. Ispod oboda svog ogromnog šešira i on se sumnjičavo zagledao u Šejna.

— Vratite se u vašu kolibu! — dobacio je Purman Beatrisi Šepard.

— Vi nemate pravo da mi bilo šta naređujete — odvrtila je ona zajedljivo, uputivši se prema vetrenjači.

Purman se odmah našao pored nje. U ruci je držao veliki nož čije je oštro sečivo bilo upereno u njen vrat.

Bea preneraženo zastade. Očigledno nije verovala da će se Purman usuditi da joj preti nakon onoga što mu je Majk Talifero rekao.

Šejn je mirno ostao na svom mestu ispod nastrešnice. Nije mu promaklo da ga je Purman krajičkom oka posmatrao. Verovatno je hteo da vidi kako će Šejn reagovati kada se žena nađe u opasnosti.

— Vratite se nazad ili ću zaboraviti ko ste — procedio je Purman.

— Nameravala sam samo da se umijem — reče ona tvrdo-glavo.

— Možete da sačekate sa tim dok se pukovnik ne vrati — dreknuo je Purman van sebe od besa. Svojom snažnom levicom šćepao je za košulju dok je svetlucavo sečivo još više prineo njenom vratu.

Šejn je osetio kako u svakom deliću njegovog tela raste napetost. Poznavajući Purmana, bio je uveren da se on neće ustručavati da ostvari svoju pretnju. Iza svojih leđa začuo je gotovo nečujan šum. Nije morao da se okrene pa da se uveri da se to Rufus Brok pojavio na prozoru kolibe i da je verovatno držao svoj revolver uperen u Šejnovu glavu.

U tom trenutku Purman je snažno odgurnuo Beatrisu od sebe. Izgubivši ravnotežu, ona se uz prodoran krik našla na peskovitom tlu.

— Zapamtite jedno, mis — prosiktao je Purman. — Sve dok se pukovnik ne vrati, ja sam ovde gazda! Ako se odmah ne vratite u kolibu prikovaću vas nožem ovde za zemlju!

Ugledavši kako Purman zamahuje nožem, Šejn je zaustavio dah. Bilo je jasno da ta protuva više nije bila u stanju da se kontroliše. Znao je da će morati nešto da preduzme da on ne bi ostvario svoju pretnju. U trenutku kada se spremao da jurne na Purmana, prostorom ispred kolibe prolomio se Hočkisev glas: — Purmane!

Okrenuvši se u pravcu odakle je dopirao glas, Purman se naprosto stresao kada je video cev Hočkisevog revolvra koja je bila uperena u njegovu glavu.

— Ostavi je na miru, Purmane — reče ovaj ledenim glasom.

— Pa neka učini već jednom ono što sam joj naredio — dreknuo je Purman.

— Hajde, mis Šepard, vratite se u svoju kolibu — promrmlja Džed Hočkis.

Beatris Šepard se na kratko zagledala u Šejna. U njenim krupnim plavim očima ogledao se samrtni strah. Očigledno nije ni u snu pomišljala da bi njeno ponašanje kod Purmana moglo da izazove ovako nekontrolisanu reakciju, pošto su se do sada svi Mek Dovelovi ljudi ophodili prema njoj kao prema pravoj dami.

Uvidevši da bi najpametnije bilo da poslušna ono što joj je rečeno, ona se munjevito podigla na noge i krenula prema maloj kolibi gde je snažno zalupila vrata za sobom.

Purman je vratio nož u korice dok je i dalje drhtao od besa. Zatim se lagano uputio prema nastrešnici ispod koje je Šejn i dalje mirno sedeo. Ruka mu se nalazila na dršci revolvera i jasno se videlo da bi u ovom trenutku najradije odmah potegao oružje da bi Šejnu prosvirao metak kroz glavu.

— Sreća tvoja što nisi pokušao da joj pomogneš! — procedio je Purman, zastavši na tri koraka od Šejna.

Nacerivši se, Šejn sleže ramenima.

— Stvarno mi nije jasno zašto voliš da se toliko praviš važan kada nisi ništa drugo do pukovnikov potrčko.

Ugledavši Purmanovo preneraženo lice, Šejn je polako ustao i dodao: — Ostavi me već jednom na miru, Purmane! Ne bih želeo da zbog tvojih gluposti dođem u sukob sa pukovnikom. Jedino što me u ovom trenutku interesuje to je kako da što pre krenem dalje na zapad, a čini mi se da i Mek Dovel namerava to isto da učini, pošto je svestan činjenice da će vas vojska ovde uskoro otkriti. Činjenica je da te ne volim baš mnogo, Purmane, ali isto tako i da se nalazimo u istom sosu. Ako me budeš ostavio na miru, možda ću čak i zaboraviti šta se sa one strane kanjona dogodilo.

Iako je mržnja sevala iz Purmanovih očiju, on se ipak nije usuđivao da potegne revolver. Kada je on tiho opsovao i kada se uputio prema otvorenim vratima kolibe, Šejn je iza svojih leđa začuo tiho cerekanje. Okrenuvši se, Šejn je u prozoru ugledao Rufusa Broka.

— Nisam verovao da možeš da ostaneš ovako hladno-krvan, Šejne — procedio je Brok. — Bio sam uveren da ćeš pokušati da ščepaš Purmana za gušu dok je pretio mis Šepard.

Šejn sleže ramenima.

— To su stvari koje se mene ne tiču, Rufuse — odvratio je Šejn mirno. Bio je uveren da mu trojica bandita neće dozvoliti da uđe u bilo koju od koliba. Purmanova sumnjičavost učinila je i njih izuzetno opreznim. Znali su da im Šejn ne može ništa sve dok u rukama nema bilo kakvo oružje.

Svestan činjenice da je Aleks Purman upravo propustio poslednju priliku da ga se reši, Šejn se u sebi zadovoljno nasmešio.

Osetio je da je došlo krajnje vreme da nešto preduzme. Mek Dovel je sigurno već bio dovoljno daleko, tako da nije bilo opasnosti da bi mogao da čuje pucnje koji bi eventualno pali ovde u dolini. Sada je sve zavisilo od toga da li će neopaženo uspeti da se domogne revolvera za koji mu je Bea Šepard rekla da se nalazi u njenoj kolibi.

Nakon što se oprao do pojasa, Šejn je ponovo navukao svoju uniformu da bi odmah zatim stavio i Kobnerov veliki vojnički šešir na još uvek mokru glavu. Na prozoru kao i u vratima velike kolibe nije bilo nikoga.

Jedino je Džed Hočkis sedeo napolju lenjo oslonjen o zid Mek Dovelove kolibe. Izgledalo je kao da je sklopio oči, no Šejn je znao da ga bradati div ni časa nije ispuštao iz očiju. Ni Hočkis nije bio ništa manje nervozan od Broka i Purmana. Činjenica da se stari Sem Šepard još uvek nije vratio zabrinjavala ga je isto kao i sve ostale odmetnike.

Hočkis je držao revolver ispred sebe u krilu. Šejn se pitao koliko li je dobar s tom svojom pucaljkom. Oružje mora da je u njegovim ogromnim šapama delovalo poput dečje igračke. A upravo tih njegovih snažnih pesnica Šejn se najviše i plašio.

Naizgled mirno, Šejn je dohvatio veliku kožnu kofu, koja se nalazila pored drvenog valova i počeo u nju da sipa vodu. Nakon toga je uzeo u ruke i krenuo prema kolibi Beatris Šepard.

Džed Hočkissova ogromna desnica se spustila na ukrašenu dršku revolvera. Šejn je već gotovo bio stigao do kolibe kada je Aleks Purman poput podivljale zveri izleteo iz kolibe u kojoj su osim Blejka Mek Dovela spavali svi članovi bande „Slačhetsova“. Samo koji delić sekunde kasnije dolinom se prolomila grmljavina Purmanovog „kolta“.

Metak je promašio Šejna za koji milimetar, završivši u peskovitom tlu tik pored njegovih nogu.

— Stoj! — proderao se suvonjavi dezertar. Odmah zatim se začuo i sledeći hitac. Ovoga puta metak se zario u vrata kolibe. Šejn se naprosto skamenio kada je u kolibi začuo Beatrisin prodoran krik. Plašio se da je metak koji je prošao kroz letvu od kojih su bila napravljena vrata možda pogodio kćerku starog Sema Šeparda.

Krajičkom oka Šejn je ugledao kako se Hočkis tromo podigao sa zemlje.

— Prestani već jednom sa tom pucnjavom — dobacio je Hočkis Purmanu. — Pa zar ne vidiš da je samo hteo da joj odnese vodu kako bi mogla da se opere?

Bradati div i Aleks Purman su se sada približavali Šejnu sa dve strane. Vrata Beatrisine kolibe se u tom trenutku iznenada otvoriše. Šejn je znao da će morati munjevito da reaguje ukoliko se u njima pojavi Bea sa oružjem u rukama. Ona je, međutim, očigledno uspela da zadrži prisustvo duha, pošto je mirno izašla napolje i doviknula Purmanu:

— Pripazite malo gde pucate, Purmane! Malo je nedostajalo pa da mene pogodite!

Purman se ni najmanje nije obazirao na njene reči. Njegov pogled pun mržnje bio je uperen u Šejna, koji je u levoj ruci još uvek držao kofu sa vodom.

— Spusti tu prokletu kofu na zemlju! — prosiktao je kada se našao na samo četiri koraka od Šejna.

— Šta imaš od toga ako joj ne dozvoliš da se opere, Purmane? — odvratio je Šejn mirno.

Purman je otvorio usta u nameri da nešto izusti, ali je zastao kada je video Hočkisa koji je krenuo prema Šejnu.

— Daj je meni, Šejne — reče Hočkis dok je u desnici i dalje grčevito stezao revolver čija je cev bila uperena u Šejnove grudi.

Šejn tiho opsova svestan činjenice da je njegov plan da se na ovaj način domogne Beinog revolvera konačno propao.

Nemajući drugog izbora pružio je Hočkisu kofu sa vodom. Bradati div je zatim prišao vratima kolibe i polako spustio kofu na tlo.

— Savetovao bih ti da se kloniš bilo koje od koliba sve dok se pukovnik ne vrati, Šejne — reče Džed Hočkis, okrenuvši se prema Šejnu. — Već mi je dojadilo da te svaki put spasavam od Purmanovog revolvera.

U tom trenutku Purman je besno ošinio Hočkisa svojim životinjskim pogledom.

— Mogao bi da prestaneš da se mešaš u stvari koje te se ne tiču, Džede — prosiptao je on.

Šejn je u pozadini začuo Brokovo tiho cerekanje. Pogledavši u pravcu kolibe na trenutak je na prozoru ugledao njegovo zajapureno lice.

Hočkis i Purman počеше da se svađaju, zaboravljajući na trenutak potpuno na Šejna. Svestan da mu se ovakva prilika neće ponovo pružiti, Šejnova desnica je polako skliznula prema džepu u kom su se još uvek nalazile metalne lisice. Osetivši hladan čelik pod prstima, Šejn je počeo oprezno da ih izvlači iz džepa.

Do ušiju su mu dopirale Hočkissove reči koje uopšte nije registrovao. Sva Šejnova pažnja sada je bila usredsređena na lisice i na Aleksa Purmana.

Purman mora da je čuo tiho zveckanje lisica pošto je iznenada prekinuo da se raspravlja sa Hočkisom. Okrenuo se munjevito prema Šejnu i uperio „kolt” u njegovu glavu.

— Ovoga puta će me sigurno ubiti — proletelo je Šejnu kroz glavu.

Ispustivši prodoran krik, Šejn se bacio na Purmana. Desna ruka u kojoj je držao lisice munjevito je poletela napred. U letu je iz prstiju ispustio drugi kraj metalnih okova koji je završio na Purmanovoj slepoočnici još pre nego što je ovaj uspeo da povuče obarač. Kada su se zajedno našli u prašini, Šejn je još jednom zamahnuo liscama kako bi Purmanu izbio revolver iz ruke. Još uvek ošamućen, Purman je bolno jauknuo i ispustio „kolt” kada mu se čelični lanac obmotao oko šake. Krajičkom oka Šejn je primetio kako je kod kolibe Džed Hočkis potezao svoj revolver koji je srećom maločas bio vratio za pojas. Ščepavši Purmanov vojnički „kolt” Šejn se otkotrljao u stranu i ispalio metak u pravcu bradatog diva. Dolinom su se istovremeno prolomila dva pucnja. Šejn je osetio fijuk metka koji mu je prošao tik pored glave, a zatim je na Hočkisovom licu ugledao bolnu grimasu kada mu je metak ispaljen iz teškog Purmanovog „kolta” naprosto razneo šaku u kojoj je do maločas grčevito stezao revolver.

Ispustivši revolver iz ruke, Hočkis se zateturio umazad

prevrnuvši pri tome kofu čiji se sadržaj razlio preko „kolta“ koji je ležao u pesku.

Sejn je još video kako je Beatris Šepard koraknula napred i kako je hitro podigla Hočkisov vlažni revolver sa zemlje. Odmah zatim Sejn se munjevito okrenuo prema kolibi gde se još uvek nalazio Rufus Brok. Zdepasti dezterter sa svojom slomljenom rukom nije bio baš ravnopravan protivnik, ali mu je zato mesto na kom se nalazio omogućavalo da svojom „vinčesterkom“ kao na strelištu puca na Šejna.

Skočivši na noge, Sejn je pognut jurnuo prema kolibi. Iza svojih leđa začuo je Beatrisin prestravljeni krik, no nije imao vremena da se okreće da bi video o čemu se radi. Nakon toga do ušiju mu je dopro metalni zvuk obarača koji je u Beinin rukama očigledno bio udario u prazno.

Kada se našao ispod nastrešnice, Šejn se ipak na kratko osvrnuo. Video je kako Hočkis juri za njim dok je Bea upravo nestajala u kolibi. Šejn se nadao da joj neće trebati mnogo vremena pre nego što se dočepa oružja skrivenog u njenoj maloj kolibi.

Ne oklevajući više ni časa, Šejn se bacio kroz otvorena vrata u unutrašnjost kolibe da bi se odmah zatim otkotrljao u stranu. Kada je na udaljenosti od samo pet jardi ugledao kako je iz cevi Brokove „vinčesterke“ suknuo plamen za sve je već bilo kasno. Osetivši strahovit bol u svom levom ramenu, Šejn je povukao obarač. Ne malo je bio iznenađen kada je i Purmanov revolver udario u prazno. Samo koji delić sekunde kasnije Šejn je zavitlao revolver u pravcu Rufusa Broka, koji se usled visoke temperature jedva još držao na nogama. U nameri da se zdravom rukom odbrani od projektila koji je pretio da ga pogodi ravno u glavu, Brok je podigao zdravu ruku, no pri tome je bio toliko nespretna da je ispustio „vinčesterku“. Iskoristivši Brokovu zbunjenost, Šejn se ponovo podigao na noge i uspeo da se domogne njegovog oružja. Bez mnogo razmišljanja Šejn je repetirao „vinčesterku“ i ispalio metak u Rufusa Broka, koji se nemo skljkao na pod kolibe.

U sledećem trenutku su se na vratima začuli Hočkisevi koraci. Ugledavši pobesnelog bradatog diva sa visoko podignutom stolicom u ruci, Šejn se na kolenima okrenuo prema njemu, ali nije uspeo ponovo da repetira „vinčesterku“ pošto je on bacio stolicu na njega, koja mu je izbila pušku iz ruku. Šejn se instinktivno bacio unazad tako da je uspeo da izbegne udarac Hočkiseve teške vojničke čizme.

Džed Hočkis je režao poput pomahnitalog grizlija. Desnom nogom je odgurnuo Brokovu „vinčesterku“ pod obližnji krevet da bi se odmah zatim ponovo ustremio na Šejna, kome je pošlo za rukom da se podigne na noge. Hočkis je nastojao da satera Šejna u ugao kolibe u kom se nalazila nevešto sklepana peć kojom se stari Sem Šepard u toku zimskih meseci grejao. Znajući da mu nema spasa ukoliko Džed Hočkis uspe da ga ščepa svojim ogromnim šapama, Šejn je jurnuo napred. Nakon što je izbegao prvi zamah Hočkiseve levice, Šejn mu je zario glavu u stomak tako da je on odleteo unazad. Od siline udarca i Šejn se na trenutak našao na podu pored beživotnog tela Ru-

fusa Broka za čijim pojasom je još uvek bio zadenut njegov vojnički „kolt“. Munjevitim pokretom Sejn je potegao revolver i ispalio hitac u pravcu Džeda Hočkisa, koji se upravo ponovo podizao na noge. Sirom otvorenih usta iz kojih je dopiralo nerazgovetno krljkanje. Hočkis je tresnuo o drveni pod brvnare. Sejn je još uvek držao revolver uperen u njegovo nepomično telo, kada je levo od sebe na vratima ugledao nečiju senku. Pre nego što je uspeo da reaguje, brvnaom se proliomio prasak revolvera u Purmanovim rukama.

Pogoden u desno rame Sejn je isпустio revolver iz ruke i zatezurao se unazad. Kao kroz maglu ugledao je iskeženo lice Aleksa Purmana koji je stajao na vratima glasno se cereći. U rukama je držao revolver sa koga se još uvek slivala voda. Radio se dakle o Hočkisovom „koltu“, koji u Beimim rukama nije hteo da opali.

— Na ovaj trenutak sam čekao još od onog dana kada su te strpani kod mene u ćeliju, Sejne — izustio je Purman dok mu je na usnama i dalje titrao zadovoljan osmeh.

Sejn je video kako se Purmanov kaziprst polako zgrčio na

XXIV

Blejk Mek Dovel je još pre gotovo pola časa ugledao oblak prašine daleko na horizontu tako da je u besomucnom galopu poterao svog vranca u tom pravcu. Ken Skot je imao velikih teškoća da prati ovaj tempo.

Zastali su tek kada su u daljini ugledali kako se iza ogromnih stenovitih gromada pojavljuje silueta čoveka, koji je za sobom vukao tri teško natovarene mazge.

— Pa to je Šepard! — procedio je Ken Skot. — Pitam se samo zašto toliko žuri?

Ne odgovorivši ništa Blejk Mek Dovel je iz bisaga izvukao vojnički durbin i usmerio ga iznad Šepardove glave u pravcu planinskog masiva u koji se ulivao kanjon, koji je vodio prema Konata Hilu.

Ljutito je počeo da gricka donju usnu kada je video da im se odale još neko približava. Sudеći po prašini koju su podizali za sobom mora da se radilo o ogromnoj grupi konjanika.

Ipak je mirno sačekao da im se stari Sem Šepard sa svojim mazgama približi.

— Prate me, Mek Dovele! — izustio je Šepard kada se sav zadihan zaustavio pored njih.

— Ko? — upitao je dezertar hladno.

— Vojska! Pa ko bi drugi uopšte imao razloga da krene za starcem kao što sam ja? Prate me još od Bafalo Gapa. Već sam bio pomislio da sam ih se rešio, kada sam nabasao na još jednu patrolu. Pustili su me da krenem dalje, pošto su poverovali u moju priču da u ovoj divljini tragam za zlatom. Mora da su, međutim, kasnije uspeali da pronađu ulaz u kanjon.

Blejk Mek Dovelove oči nekako čudno zasvetlucaše.

Pre nego što je stari Sem Šepard shvatio šta se to dešava, on je već potegao revolver i ispalio metak ravno u njegovo srce. Kada je Sem Šepardovo beživotno telo tresnulo u prašinu, Mek Dovel je ledenim glasom naredio Kenu Skotu da povede mazge za sobom dok je on ponovo usmerio durbin pre-

ma oblaku prašine iz koga su se na razdaljini od oko pet milja pojavili prvi jahači. Mora da ih je bar tridesetak — pomisli Mek Dovel.

Licem koje nije odavalo nikakve znake uzbuđenja, Mek Dovel se okrenuo prema Kenu Skotu i tiho procedio:

— Trideset vojnika, Kene. To je čak i za nas mnogo. Vrat ćemo se nazad do koliba, a zatim ćemo svi zajedno nestati odavde.

— A šta ako nam se približavaju i iz pravca zapada? — zapitao je ovaj.

Blejk Mek Dovel odmahnu glavom.

— Oni su krenuli za Šepardom što znači da nemaju pojma gde je matora budala sagradila svoje kolibe. Put prema zapadu je sigurno slobodan.

— Onda je onaj Šejn ipak običan špijun — reče Skot kada su krenuli nazad.

Mek Dovel siegnu ramenima.

— U to još nisam sasvim siguran. Vojnici su pratili Šeparda, a ne njega. Nemam nameru da bilo šta više rizikujem tako da će kapetan Šejn zajedno sa devojkom ostati kod koliba. I to sa metkom u čelu.

XXV

Šejn je osećao da je metak iz Purmanovog revolvera prošao kroz njegovo desno rame. Krv mu se iz rane slivala niz leđa, a i na grudima je ispod same ključne kosti ugledao ogromnu krvavu mrlju na svojoj prašnjavoj uniformi.

Širom razrogačenih očiju zurio je u Aleksa Purmana. Znao je da mu više nema spasa i da će ga svakog trenutka pogoditi smrtonosan metak ispaljen iz Purmanovog revolvera.

U trenutku kada je ugledao zlokobno sevanje njegovih očiju, kao i lagano grčenje kašiprsta na obaraču kolibom se prolomila zaglušujuća buka. Uvukavši glavu u ramena, Šejn je ugledao kako je Purman kao nekom nevidljivom rukom odbaćen poleteo prema unutrašnjosti kolibe. Začuo se još i prasak njegovog revolvera, no metak je završio na samo koju stopu od njegovih nogu. Odmah zatim Purman se skljkao dole, zakrivši lice o drveni pod brvnare.

Trebalo je da prođe izvesno vreme pre nego što je Šejn shvatio šta se u stvari dogodilo. Okrenuvši glavu ponovo prema vratima u njima je ugledao siluetu Beatris Šepard, koja je u rukama držala tešku sačmaricu iz čije se jedne cevi još uvek podizao dim barutnog punjenja u pravcu tavanice. Oči su joj bile širom otvorene dok je pogledom lutala po unutrašnjosti brvnare. Kada je ugledala ranjenog Šejna ona je tiho kriknula i pojurila prema njemu.

— Pa ti si ranjen! — uzviknu ona dok je jedva uspevala da saviada suze.

— Nije tako strašno kao što na prvi pogled izgleda — odvratio je Šejn tiho da bi je odmah zatim blago odgurnuo u stranu da bi se uverio da im od dezertera ne pretili više nikakva opasnost. Bilo je van svake sumnje da su Brok i Hočkis mrtvi,

ali se zato Aleks Purman još uvek micao. Šejn se podigao na noge, a zatim je Brokovim opasačem za svaki slučaj teško ranjenom Purmanu svezao ruke na leđima.

— Bea, pokupi njihovo oružje i odnesi ga u tvoju kolibu — reče Šejn koji je za sebe zadržao jedino Purmanov vojnički „kolt“, koji je napunio mecima iz Brokovog redenika.

Dok se vraćala nazad prema kolibi, Bea je u daljini ugledala oblak prašine tako da je uzbuđeno doviknula Šejnu:

— Talifero i Miki Hil se vraćaju nazad.

— Idi po mog' ponija i odvedi ga u Mek Dovelovu kolibu — reče Šejn kada se pojavio na vratima središnje kolibe. Gust oblak beličaste prašine podizao se iznad brdovitog predela, koji je vodio dalje na zapad, što je bio jasan znak da će potrajati još dosta dugo pre nego što se Talifero i Hil pojave u Šepardovom logoru.

Šejn se polako uputio prema Mek Dovelovoj kolibi. Bilo mu je poznato da je stari Sem Šepard ovu kolibu koristio zimi kao štalu u koju je smeštao svoje mazge. Otvorivši prostrana vrata, ušao je unutra. Jedna polovina kolibe je bila uredno nameštena dok je druga bila prepuna najrazličitijih stvari. Na zidu se nalazio ormar sa desetak novih novcatih „vinčesterki“.

Kada je Šejn uzeo jednu od njih u ruke osetio je kako ga je rana strahovito zbolela. Stisnuvši zube, Šejn je užurbanim pokretima iz džepa izvukao onih šest metaka, koji su mu preostali još od Sijuksove „vinčesterke“ i počeo da puni pušku.

U tom trenutku na vratima kolibe pojavila se Bea držeći ponija za uzde koji je počeo strahovito da se opire kada je video do treba da ude unutra.

— Zašto ga uopšte dovlačiš ovamo? — upitala je Bea nakon što joj je Šejn pomogao da smeste ponija između svih onih silnih kutija i džakova koji su se nalazili u jednom delu kolibe.

— Postoji mogućnost da su Hil i Talifero čuli pucnje — promrmlja Šejn. — Zato ćeš im ti krenuti u susret i reći da je u logoru došlo do pucnjave između mene i one trojice i da sam ja nakon toga nestao na poniju.

Ona klimnu glavom. U njenim velikim očima ogledao se strah prouzrokovan očigledno mišlju šta bi moglo da se desi njenom ocu ako ona ode odavde sa Šejnom.

— Trebalo bi najpre da ti previjem ranu — reče Bea.

— Za to nemamo vremena, Bea. Ona dvojica su sigurno već blizu — odvratio je Šejn.

Kada je Bea izašla napolje, Šejn je prišao vratima kolibe i pritvorio ih samo toliko da je i dalje mogao da ima pregled svega onoga što se na prostoru ispred nje događalo.

Sa sedlom u ruci Bea Šepard se uputila prema koralu, no nije stigla da osedla svog konja pošto se u blizini začuo topot konjskih kopita.

XXVI

Podižući ogroman oblak prašine, Hil i Talifero zaustaviše svoje konje pored Beatris Šepard.

Mali, krivonogi Mik Hil je sa revolverom u ruci sjahao iz sedla i počeo sumnjičavo da se osvrće oko sebe.

Kada je Majk Talifero upitao devojkicu šta se dogodilo, ona

mu je ispričala upravo ono što joj je Šejn rekao da kaže. Ne oklevajući ni časa Talifero je odjahao do najveće kolibe i zavirio u njenu unutrašnjost. Miki Hil se za to vreme oprezno uputio za njim tako da je sada stajao tačno na sredini prostora ispred koliba, koje je stari Sem Šepard podigao još pre mnogo godina.

Kada je proturio cev „vinčesterke” kroz poluotvorena vrata Šejn je glasno dreknuo: — Ruke uvis, Hile!

Krivotogi dezertar je začuvši ove Šejnove reči stao kao skamenjen, dok je Majk Talifero munjevito potegao svoj revolver i usmerio u pravcu odakle je začuo Šejnov glas.

— Ne pucaj, Majk! — dreknula je plavokosa Bea Šepard, no mladić je već bio povukao obarač.

Šejn je već nameravao da svu svoju pažnju usredsredi na Talifera kada je video kako i Hil nišani u pravcu kolibe. Dva metka, koja je Šejn munjevito ispalio jedan za drugim, odbaciše Mikija Hila daleko u prašinu.

Kada je Šejn ponovo usmerio cev „vinčesterke” prema Majku Taliferu uvideo je da nema potrebe da puca pošto je Bea Šepard držala ovog za ruku, govoreći mu da nije Šejnova krivica što se sve ovo zbilo. Bilo je više nego jasno da Majk Talifero nema ni snage ni želje da je odgurne od sebe tako da je ispustio revolver ispred sebe u prašinu.

Pomalo nesigurnim korakom Šejn se uputio prema beživotnom telu Mikija Hila. Kada mu je uzeo revolver iz ruke primetio je da on više ne diše. Na levoj strani grudnog koša videle su se dve velike krvave mrlje što je bio jasan znak da je Hil najverovatnije bio mrtav još pre nego što je pao u prašinu.

Šejn je zastao kao gromom ošinit kada je u tom trenutku iz pravca severa ugledao dolazak dvojice jahača za koje je znao da mogu da budu jedino Blejk Mek Dovel i Ken Skot. Jedan od njih dvojice vukao je tri teško natovarene mazge za sobom.

— Mek Dovel se vraća nazad! — dreknuo je Šejn. Cev njegove „vinčesterke” sada je ponovo bila uperena u Talifera. — Skloni se, Bea!

Devojka je za trenutak oklevala da ga posluša, no na kraju je ipak koraknula u stranu.

— Nemoj da pucaš, Šejne — prošaputala je ona.

— Momče, imaš izgleda da preživiš jedino ako se sada budeš borio na mojoj strani protiv Mek Dovela — reče Šejn odlučnim glasom. — Hteo bi da znaš da je mene ovamo poslao Sedmi konjički puk sa zadatkom da pronađem Blejka Mek Dovela i njegovu bandu i da ih jednom za uvek strpam ili u zatvor ili pak da ih otpremim nekoliko stopa pod zemlju. Odluči se, dakle, za jedno ili za drugo!

Talifero je nemo zurio u Beatris Šepard. Šejn je vrlo dobro znao šta je tim pogledom želeo da je upita. I njoj je takođe to očigledno bilo jasno, pošto je sa osmehom na licu klimnula glavom.

— U redu, Šejne, boriću se sa vama protiv Mek Dovela i Skota — reče Talifero.

— Idi i uzmi svoju pušku, momče — procedio je Šejn.

Nakon što je izvukao „vinčesterku” iz futrole za sedlom Talifero se smestio pored zida kolibe dok je, Šejn na drugoj strani potražio zaklon. Čekali su da im se Mek Dovel i Skot približe na otprilike sto jardi pre nego što su otvorili vatru.

Već prvim metkom Šejn je pogodio Ken Skotovog mrkova. Životinja se u punom galopu prevrnula preko glave izbacivši Skota u visokom luku iz sedla. Mazge koje je vukao za sobom počele su uplašeno da beže prema obližnjim brdima.

Blejk Mek Dovel je za to vreme zaustavio svog vranca i pogledom tražio pogodno mesto gde bi mogao da potraži zaklon. Taliferovi meci su završavali daleko od mesta na kom se Blejk Mek Dovel nalazio. Šejn se pitao da li je momak samo previse nervozan ili se namerno ustručava da puca na vodu bande kojoj pripada.

Kada je začuo Bein prodoran krik, Šejn je zastao kao skamenjen, ugledavši je kako već u sledećem trenutku nestaje iza kolibe iz njegovog vidokruga. One tri preplašene mazge su i za nju isto kao i za Šejna bile dovoljan pokazatelj da stari Sem Šepard nije bio više među živima.

— Zaustavi je, Talifero! — dreknuo je Šejn.

Momak je, međutim, još pre ovih Šejnovih reči munjevito reagovao i jurnuo za izbezumljenom Beom Šepard.

Bolovi u Šejnovom desnom ramenu su postajali sve jači, tako da je morao da prikupi poslednje atome snage da bi ponovo oslonio „vinčesterku” o povređeno rame i počeo da puca sve dotle dok nije ispalio i poslednji metak.

Blejk Mek Dovel je ležao ispred svog vranca priljubljen uz tlo. Kada je okidač „vinčesterke” udario u prazno, Šejn je ispustio iz ruku i teturajući se krenuo prema kolibi iza koje su Talifero i Bea maločas nestali.

Dolinom su se prolomili pucnji, a odmah zatim i bolan krik Majka Talifera. Kada je Šejn stigao do mesta odakle je Talifero pucao ugledao je u prašini njegovu „vinčesterku”. Dok je podizao sa zemlje, krajičkom oka je video da je momak ležao na desetak jardi od njega u prašini. Svojim visokim snažnim telom Talifero je naprosto poklopio plavokosu Beu pod sobom.

Šejn je već nameravao da i pored bolova, koji su mu mutili svest, ponovo podigne pušku kada je na ulazu u dolinu ugledao odred vojnika u plavim uniformama. Samo koji trenutak kasnije meci počele su fijuču iznad Mek Dovelove glave koji se bio pridigao i pognut jurio ravno prema kolibama.

Šejn laganim pokretom podiže „vinčesterku” pažljivo nišaneći u samozvanog pukovnika Blejka Mek Dovela. Samo koji delić sekunde nakon što je povukao obarač, dezertar se mrtav sručio u prašinu.

Oslonjen o zid kolibe, Šejn je kao kroz maglu ugledao kako su se vojnici zaustavili ispred kolibe i kako su odmah zatim krenuli u potragu za ostalim članovima bande „Slač-het-sova”.

Jedan od vojnika se međutim odmah uputio prema njemu. Bio je to poručnik Ret Mičum.

— Šejne, hvala bogu da ste još živi — izustio je poručnik.

Umoran osmeh se na kratko pojavio na Šejnovom licu da bi odmah zatim osetio kako ga noge izdaju i kako tone u duboku nesvest.

XXVII

Ležao je na krevetu u tami kolibe. Kada je počeo da se osvrće oko sebe sa čuđenjem je konstatovao da je sam i da ga okružuje neka gotovo nestvarna tišina.

Sejn se polako sećao događaja, koji su se odigrali pre nego što se on onesvestio, a samim tim i činjenice da je video odred od bar tridesetak vojnika. Ali gde su oni sada?

Kada se sav prestravljen nagio podigao u krevetu, osetio je stranovit bol u desnom ramenu. Ispustivši bolan krik, ponovo je utonuo u meku postelju. Kada je prstima opipao ranu, video je da je stručno prepovijena. Sa čuđenjem je ustanovio da je i preko levog ramena imao zavoj, a onda se prisetio metka koji je u kolibi ispalio Rufus Brok i koji ga je samo očešao.

U tom trenutku se u vratima kolibe pojavila nečija senka. U polutami Sejn je uspeo da razazna lik plavokose Beatrise Šepard.

Oko njenih usana titrao je nežan osmeh dok mu je prilazila.

— Najzad si se probudio — reče ona dok se smeštala pored njega na sam rub kreveta.

— Gde su ostali? — upitao je Šejn jedva čujnim glasom.

— Otišli su. Povelili su sa sobom ranjenike, a one kojima više nije bilo spasa su sahranili ovde pored vetrenjače.

— Gde je Majk Talifero?

— I njega su odveli, pošto će pred sudom morati da odgovara za svoje postupke. Obećala sam mu u tvoje ime da ćeš otići do Bafalo Gapa gde ćeš svedočiti u njegovu korist zbog onoga što je na kraju učinio. Udaću se za njega kada izađe iz zatvora, Šejne — reče ona tiho.

Sejn lagano klimnu glavom.

— A šta je s tvojim ocem?

— Mek Dovel ga je ubio — odvrati ona dok su joj suze navirale na oči. — Vojnici su doneli njegov leš, a zatim smo ga sahranili ovde pored kolibe.

— Reci mi sada samo još zašto smo nas dvoje i dalje ovde u ovoj divljini?

— Vojni lekar koji je bio u sastavu odreda smatrao je da bi bilo suviše opasno kada bi te u ovakvom stanju prebacili do Bafalo Gapa. Na to sam im ja rekla da sam spremna da ostanem ovde sa tobom dok se potpuno ne oporaviš, a zatim ćemo i mi krenuti do Bafalo Gapa.

Šejn je svojom rukom nežno uhvatio za mišicu i povukao prema sebi sve dok se njene pune vlažne usne nisu našle tik pored njegovih.

— A dokle će to biti, Bea?

— Sve dotle dok me se ne budeš zasitio, Šejne — promrmljala je ona pre nego što su se njihove usne stopile u nežan poljubac.

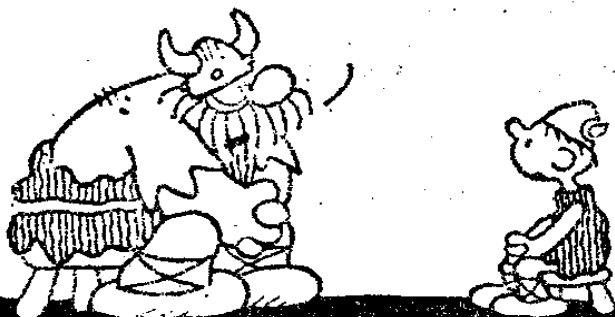
HOGAR STRAŠNI

by
DICK BROWNE

HAMLETE, SINE MOJ, HTEO BIH DA MALO
PORAZGOVARAMO O TVOJOJ KOSI... OPET
SI SE ŠIŠAO!

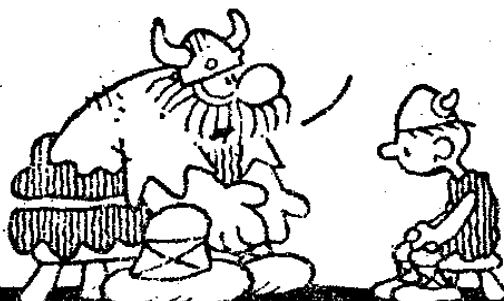
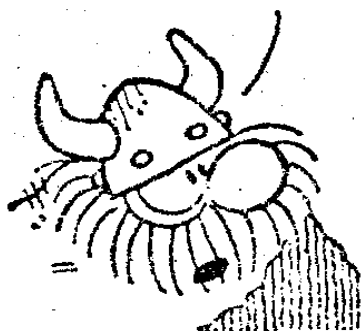
© King Features Syndicate, Inc., 1979.

ZNAŠ, JA NEMAM
NIŠTA PROTIV TO-
GA, ALI I TVOJOJ
MAČI TO SMETA

...

NA KRAJU, MI ZNAMO DA SI TI
DOBAR DEČAK, ALI OSTALI SVET
ĆE POMISLITI DA SI TI NEKI
VLICKANI MLAKONJA!

4-5
DICK

ZA VAŠ ODMOR I ZABAVU

WESTERN ROMANI

SVAKOG 3. U MESECU
VAJAT ERP

SVAKOG 16. U MESECU
ŠEJN

SVAKOG 7. U MESECU
DOK HOLIDEJ

